

phong hóa

xã hội và văn hóa trào phúng

DƯỚI MẮT NHÀ DU LỊCH CHARLOT

Khôde

NGƯỜI HƯỚNG DẪN — Ông Lý làng này vừa mới chết, mọi người đang kéo đến ăn đầy nhà.
CHARLOT (sững sốt) — Họ ăn thịt người à ?

TUẦN BÁO XÃ HỘI
VĂN CHƯƠNG TRÀO PHÚNG
SỐ IN NHIỀU
NHẤT CÁC BÁO
O TRONG NƯỚC
TU LỤC VĂN ĐOÀN

KỶ NÀY CÓ PHỤ BẢN
CỦA HỌA SĨ NGUYỄN GIA TRÍ
VỀ MỘT CẢNH TRONG TRUYỆN « SÔNG »

TỪ NHỎ ĐIỂN LỚN

SỞ NÀY BẮT ĐẦU ĐĂNG “SÔNG”

VIỆC LÀNG

○ làng Lộc-chủ, tỉnh Kiến-an, mới xảy ra một vụ án mạng. Vì thù hay vì tình? Không, vì ông thâu khoán làng đó.

Nguyên làng Lộc-chủ vẫn có ông chánh Y giữ chức tiên chỉ và hàng năm ra đình chiếu đọc tế thần. Năm nay, vì ông ta có đại tang, nên dân phải chọn một người khác thay: dân bên cử viên đội Chu là người có phẩm hàm và lại khao vọng đủ tục lệ làng. Ông thần chắc là bằng lòng lắm. Ông thần bằng lòng, nhưng ông lý không bằng lòng. Ông lý cũng có phẩm hàm, cũng có khao vọng, lại không được cử vào chức mệnh bái, nên căm hờn lắm. Hôm dân sắp sửa áo thụng xanh vào tế và thần sắp sửa ngựa ra chén xôi thịt, thì lý trưởng lên tiếng hạch. Y hạch đội Chu không đủ lệ không được tế thần, tuy ông thần lúc đó lần đầu mất. Không đủ lệ, vì ai làm chủ tế lần thứ nhất cũng phải có 100 chiếc bánh giầy và 30 cân thịt để kính thần và trình dân. Đội Chu cãi lại. Đản em có nhiều người về phe lý trưởng... vì có hy vọng ăn bánh giầy. Nhưng đang đấu khẩu kịch liệt, hai bên đương vắng ra những tiếng nhả độ của bọn ông Lê-tràng-Kiểu, thì đội Chu vớ được con dao chém bỏ vào đầu lý trưởng.

Ấy thế là tan cuộc. Đội Chu và lý trưởng đều không được đứng chủ tế, còn ông thần hôm đó phải một bữa đói.

Được tin này, các nhà thủ cựu lấy làm hả dạ lắm. Là vì nước Nam ta còn vô số người chịu hy sinh có những tục lệ tốt đẹp ở thôn quê cho chiếc bánh giầy, cho vài cân thịt... nhất là đương lúc ở những nơi khác, người ta hy sinh cho những chủ nghĩa lớn lao, những tư tưởng cao siêu. Nhưng lớn lao mà làm gì, cao siêu mà làm gì, miễn xôi thịt còn, bánh giầy còn là nước Nam vẫn còn là nước Nam.

HỘI NGHỊ BÀN TRÒN

HỘI NGHỊ hải quân đã họp xong. Mục đích của hội nghị là hạn chế chiến cụ của thủy binh các nước.

Chỉ có mấy nước họp nhau lại thì nước Nhật đã bỏ ra về, nhất định nếu hải quân mình không được ngang hàng với Anh, Mỹ, Ý thì không ký. Irlande cũng vậy mà Nam phi châu cũng vậy.

MỘT CUỘC THI CÓ TÍNH CÁCH VĂN CHƯƠNG

THI TÌM CHỮ

Bắt đầu từ số sau, ở trong truyện *Sống* (và ít nữa ở trong truyện *Những ngày vui*) mỗi kỳ sẽ bỏ sót một chữ và thay bằng một cái gạch đen. Các bạn sẽ tìm chữ đó và ghi lấy, đợi khi hết hạn thì sẽ biên theo thứ tự rồi gửi về nhà báo — Tác giả hai truyện đó vì nhà báo đã cam đoan giữ kín không để một người nào biết.

100 \$ giải thưởng

(bằng tiền mặt, báo, sách và các thứ quà khác)

Những nước còn lại bàn với nhau: Ai muốn đóng bao nhiêu tàu chiến cũng được, miễn là cứ đầu năm phải cho các nước khác biết trong năm mình sẽ đóng bao nhiêu. Còn về mặt tàu ngầm, thì không thấy ai nói gì cả.

Vì kết quả tốt đẹp như thế, nên đại biểu các nước có mặt ở hội nghị, chia tay nhau một cách vui vẻ lắm. Họ đã đạt được mục đích, là: Không hạn chế chiến cụ gì cả.

Nhưng, nếu vậy thì họp nhau lại làm gì thêm phiền: Ý chừng các ông đại biểu ở hội nghị có nhiều thì giờ rồi quá.

HÒA-BÌNH, CÔNG LÝ

TÌNH thế Âu châu rồi beng, các nhà ngoại giao càng gỡ lại càng thêm rối. Hội Quốc liên còn đương ngủ trên việc chiến tranh Ý-Á, thì lại có việc Đức phạm vào điều ước Locarno, đem quân đến đóng ở biên giới Pháp-Bỉ. Bên Đông-Phi, tiếng súng nổ liên thanh, hơi ngạt bay ra tới tã, người chết như rạ: một nước độc lập sắp sửa hóa ra nô lệ. Cường quyền sắp sửa thắng công lý, theo nước Á; văn minh sắp sửa thắng giả man, theo nước Ý.

Trên con sông Rhin là con sông chia địa giới Pháp-Đức, đồn ải chông chát như núi, súng ống, gươm, lưỡi lê sáng ngời như đợt lúc... trợ lực cho văn minh, cho công lý. Nhưng không biết văn minh, công lý của nước Pháp hay của nước Đức.

Gần đây, lại có tin nước Áo bắt toàn dân đi lính, rồi mua gươm, súng, hơi ngạt... để phòng trợ lực cho công lý, cho văn minh...

Bên Á châu, Nhật vẫn đem quân sang Mãn-châu, tiến đến Mông-cổ để đem văn minh tới nơi hủi quạnh ấy. Bên kia, Nga cũng đem quân tới Mông-cổ để giữ vững lấy công lý, bảo-hộ

cho người Mông-cổ chống với Nhật.

Đâu đâu cũng thấy mùi thuốc súng cả: chỉ có các nhà buôn súng ống là soa tay thu lãi về... Ông Tú Xương mà còn sống chắc phải kêu:

*Phen này ông quyết đi buôn súng,
Dầu bán không la cũng đắt hàng*

LÀM RUỘNG

Ai là nông phu, lực điền, ngày ngày cấy sâu trong bùn lầy mà không đủ nuôi thân hãy xem bài báo này:

« Cần 4 người lực điền. Mỗi năm tiền công mỗi người 650 đồng, tiền ăn,

SAU CUỘC VẬN ĐỘNG NGÀY 2 MAI

Ông P. Quỳnh, nhà giữ kỷ lục về môn nhảy xa, vẫn còn được ôm « cúp ».

ở, nhà chủ chịu. Được ở trong những gian phòng rộng rãi, có nước máy, nóng, lạnh đủ cả, có điện, có buồng tắm, có nhà đi sau riêng. Mỗi người đều có phòng ăn, phòng ngủ và phòng tiếp khách riêng; có cả máy truyền thanh bằng vô tuyến-diện nữa. Công việc làm toàn bằng máy cả ».

Nhưng, hãy khoan, đó là một bài đăng trên mặt một tờ báo nước Đanemark (Đan-mạch), chứ không phải ở bên nước ta.

Tuy làm lực điền bên nước Đanemark sung sướng đến như vậy, mà bài đăng báo kia đã bốn tháng nay vẫn không ai thêm nhận. Chỉ tiếc nước ấy đối với nước ta hơi xa một tí.

Tứ-Lý

PHONG RAO MỚI

BÚT SẮT CƯỚI BÚT LÔNG

« Le mariage de la plume et du pinceau »
« Đầu đề bài diễn thuyết của văn sĩ Nguyễn Lãng diễn tại trường Cao đẳng ngày 21-4-1936 »

Anh Sắt mà lấy chị Lông,
Mới manh ai mách? Tơ hồng ai se?

Khi xưa mới cưới nhau về,
Chồng yêu vồn vã, vợ e sợ sùng.

Đông, tây buổi mới lạ lúng.
Bối chừng ngôn ngữ bất đồng chán nhau.

Sì-sờ, anh nói lâu lâu,
Ngần ngơ chị cứ lặc đầu rằng: « không...! »

Dần dà ăn ở chung,
Năm mươi năm lẻ, Sắt-Lông miệt-mải.

Bây giờ bèn tiếng quen hơi
Phụng loan như đã sánh đôi dễ huê.

Tới tuần mãn nguyệt khai huê
Đẻ ra cu cậu Tác-Kê cộc đuôi.

Tú Mỡ

HẢI, SÂM KIẾN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-lý và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sức bở rất chóng và rất mạnh.

CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, và đàn bà khí hư, bạch đới, bạch trọc, cùng những người lâu kinh niên thành thận suy khí kém, sáng dậy ướt dính ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khỏi hẳn, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$ 1 hộp

KIM-HUNG DƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hòm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namdinh 225 phố hàng Giầy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cầu: 12 phố Chính — Sơn-tây: 8 Cửa Hào —
Phả-lại: hiện Vĩnh-Thắng — Hongay: 4 Rue Théâtre.

TRONG TUẦN LỄ TỬ TẾ

Muốn biết Phong Hóa ác hay tử tế

XIN ĐỢI XEM

PHONG HÓA PHÒNG VẤN CHARLOT

L.T.S. — Charlotte đi du lịch hoàn cầu, nhân qua đây, Phong Hóa với phái người đến phỏng vấn ông. Nhận tiếp một người nhà báo, nhất là một nhà báo ở đây, Charlotte thực đã tỏ ra lòng tử tế một cách đặc biệt. Có lẽ vì ông vừa cười ấy cùng với báo Phong Hóa là tờ báo cười, có nhiều chỗ tương đắc, hay có lẽ vì một lẽ bí mật gì khác cũng nên. Dẫu sao nhân dịp đặc biệt này, chúng tôi cũng hiến các bạn một bài phỏng vấn... đặc biệt.

CHARLOT — Nhà tranh với tấm lòng vàng,
Lòng quê anh chỉ mơ màng thế thôi.

CHARLOT tiếp tôi một cách rất nhã nhặn và niềm nở — tuy ông ta sợ nhất các nhà báo đến phỏng vấn. Có lẽ ông sẵn lòng tiếp tôi, vì biết tôi là đại biểu cho tờ báo vui ở Đông-dương chăng?

Sau khi giới thiệu tôi với cô Paulette Goddard, Charlotte mời tôi ngồi, rồi cũng ngồi ở trước mặt. Charlotte ở ngoài thật khác Charlotte trong màn ảnh: tôi đã quen nhìn Charlotte với bộ râu và cái mũ lệch, đến nỗi bây giờ ngồi trước mặt Charlotte thật tôi hơi lấy làm lạ. Nhưng, cũng vẫn là một người, vẫn đôi mắt đen và sáng, vẫn cái nhìn xâu xa, nhiều ý nghĩa của anh « ma-cà-bông » trong phim « Ánh Sáng của thành phố ».

— Ông có thể cho tôi biết từ xưa tới nay ông đã bị người ta phỏng vấn bao nhiêu lần rồi?

Charlotte mỉm cười:

— Nhiều lắm, không biết bao nhiêu nữa. Nhưng chắc cũng không kém một vạn lần, và thêm lần bây giờ nữa.

— ... là một vạn một! Như thế tôi hiểu tại sao ông ghét nhà báo. Chúng tôi lắm...

— Cái đó không hề gì.

— Ông đi du lịch sau khi quay xong phim « Thời Mới »?

— Phải.

— Chúng tôi chưa được xem phim ấy. Có phải trong phim đó, ông nói về máy móc không?

— Tôi muốn tả rõ cái cảnh đời máy móc bây giờ. Người làm nô-lệ cho máy, cũng làm những công việc như máy, rồi cũng hóa vô giá trị như máy vậy. Cái vai tôi đóng trong phim ấy là một anh chàng — cũng bình thường như tôi với ông đây — bị các máy móc và công việc trong nhà máy làm thành ngớ ngẩn... Bởi thế, đi đến chỗ nào anh ta cũng tưởng quanh mình toàn máy móc cả, rồi lúc nào anh ta cũng tưởng tượng soáy cái đỉnh ốc, là công việc của anh ta trong nhà máy.....

— Thế khi sang đến đây, ông còn tưởng-tượng soáy đỉnh ốc nữa không?

— Có phải tôi đâu. Người trong phim kia mà. Tôi nói nốt: sau cùng anh ta trốn về nhà quê, gặp một cô gái quê ngày thơ và xinh đẹp....

Tôi ngắt lời:

— Là cô này có phải không? Thế thì ông sung sướng thật!

Cô Paulette hơi đỏ mặt vì lời khen tặng của tôi, mỉm cười.

Charlotte nói tiếp:

— Và anh ta hiểu rằng chỉ một cái gia-đình êm đềm trong một căn nhà tranh mới chính là cái lạc thú ở đời...

— Ô, thế thì ông còn đợi gì mà không sang ở quách bên tôi nữa. Cái gì chứ một căn nhà tranh êm đềm thì sẵn lắm. Lại sẵn nữa những cô gái quê cũng ngày thơ và đẹp đẽ, và chịu khó.

(Xem tiếp trang 8)

TRÚC LÂM,

QUẢN TIỀN TỰ HỘI

KỊCH VUI MỘT HỘI BẢNG THƠ NHẠY CỦA KHÁI HƯNG

CÁC VAI:

Nàng Thơ
Huy Thông
Nguyễn Vỹ
Thái Can
Lưu Trọng Lư
Thế Lữ
Nhược Pháp

HUY THÔNG:

Rừng tre xanh muôn gốc, chân trời xa.
Và, làn sương biếc buổi chiều tà mù mịt
Tan lạn ra khắp một vùng xa tít
Và, trời bình minh rọi luồng ánh vinh quang
Xuống nhân gian đầy bóng tối mơ màng.

Ồi Nàng thơ!

Hãy lắng tai nghe ta cao lời ca,
Cao lời ca du dương, lời ca xa
Và trầm bổng
Và, văng vẳng trong cõi lòng trống rỗng

HUY THÔNG — Đã nhiều phen siêu lòng cô Tần Ngọc

Ồi! Nàng thơ! Ồi cái đẹp thần tiên.
Ồi! cái đẹp, muôn năm, muôn năm ta không quên.

NÀNG THƠ:

Ai gọi ta?

HUY THÔNG (ngắm nàng thơ):

Ồi cái đẹp huyền ảo,

Và, say sưa gieo nỗi buồn thiêu não
Vào lòng ta...

NÀNG THƠ:

Nhưng...

HUY THÔNG:

Nhưng?

NÀNG THƠ:

Nhưng người là ai?

HUY THÔNG:

Ồi đón đầu! Ồi khổ thống! Ồi bi ai!
Nàng Thơ nữ vô tình không biết...
Không biết ta là bức đại hào kiệt,
Là người đã ca những khúc anh hùng ca
Mãnh liệt và vang động như hồi kèn xa
Của người thủy thủ trên chiếc tàu cưa

sóng biển.

Và, Nàng Thơ nữ vô tình không biết
Một bức thanh niên tri thức Annam
Và đẹp trai, và thông thái, và mơ màng,
Đã nhiều phen siêu lòng cô Tần Ngọc,
Và biết bao, Ồi biết bao, các cô gái khác.

NÀNG THƠ (ngắm nghía Huy Thông):

Ồi mĩa mai!

HUY THÔNG:

Nàng bảo ai?

NÀNG THƠ (trở một người ở đằng xa đi đến):

Ta bảo người đương khoan thai nhẹ bước

Ở đằng kia.

HUY THÔNG (nhìn theo):

Anh chàng cặp mắt ngược

Nhìn trời...

NÀNG THƠ:

Một nhân vật trong làng thơ?

Về mặt mơ màng dáng điệu ngày thơ...

HUY THÔNG (nhận được Thế Lữ):

Ồ, ngộ ai! Té ra chàng Thế Lữ

Tác giả « Mấy vần Thơ »...

NÀNG THƠ:

Một thi tử?

HUY THÔNG:

Rất xoàng, vì kém mãnh liệt cao siêu,
Vì chưa nồng nàn tha thiết biết yêu,
Nhất là vì anh chàng không bao dạn
Viết rất nhiều... như ta đây chẳng hạn.

THẾ LỮ (như không để ý đến Nàng Thơ và Huy Thông, vừa đi vừa ca):

Bên rừng tre, róc rách khúc ngọc tuyên.
Tay gió vàng sẽ nhẹ nhàng mon tron
Rạng lau già, làm réo rất điệu đàn tiên,
Ồi âm nhạc cao siêu du dương sán lạn.

SÁCH LÁ MẠ

NỮ'A CHỪNG XUÂN

đã bán đến
NGHÌN THỨ CHÍN

GÁNH HÀNG HOA

đã bán đến
NGHÌN THỨ BẢY

sắp ra: ĐOẠN TUYỆT và HỒN Bướm Mơ Tiên

Bức thơ ngỏ, gởi chung cho các liệt vị Thương gia Nam-kỳ:

Thưa các Ngài, nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG Hanoi là một nhà thuốc nam ra đời đã lâu năm, to nhất và danh tiếng nhất xứ Đông-pháp, chuyên môn khảo cứu các khoa y học thuốc nam thuộc bắc rất công phu, có thật tài, nghiên cứu chế tạo đủ hết các thứ thuốc cao, đan, hoàn, tán, bệnh nào có đủ thuốc ấy đã được đồng bào xa gần hoan nghinh tin dùng rất nhiều, vậy sự công hiệu của các thứ thuốc thế nào, đã có những người dùng thuốc hiểu rõ, bản cục không cần phải khoe khoang, xưng thánh, xưng thần, nói hay nói khéo như mấy nhà thuốc khác. Muốn cho đồng bào Nam-kỳ và đâu đâu cũng dùng được thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, cho nên bản cục muốn đặt một nhà Tổng-dại-lý (agent général) tại Saigon để thay mặt Tổng-cục mà đặt nhiều chi-điểm ở các tỉnh Nam-kỳ để bán các thứ thuốc của bản cục chế ra. Vậy ngài nào muốn làm xin cứ gởi thơ cho nhà thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, 46 rue des Phuc-Kiến Hanoi mà thương lượng.

Hãy vì ta hoa nhịp «Mây vần thơ»
Mà ta vừa đi hái tận Lạc-hồ.

NÀNG THƠ:
«Mây vần thơ» hẳn vừa ngon vừa ngọt!
Ồ! cùng nhau ăn đã rồi hãy hát.

THẾ LỮ (vẫn không trông thấy Nàng Thơ):
Hỡi cô cao váy kia ơi,
Im lìm sao chẳng trả lời lòng ta?

NÀNG THƠ (cáu):
Ồ hay! Ta có mặc váy đâu?
(khóc, nguýt nguýt toan đi).

HUY THÔNG (chạy vội lại bên Nàng Thơ):
Thơ):
Vì đâu?
Ai biết vì đâu

Mà, Nàng Thơ ta cặp mắt đỏ ngầu.
Ồi Thế Lữ

Mà lòng ta thù bất tử
Đã làm cho người yêu lã chã hai hàng

châu.
Ồi Nàng Thơ, kia trông mây lang thang

Mà, mây lang thang, gió phồng trên

biển ngầu.
Rồi mây dừng, dừng bước trên non cao

Và...

NÀNG THƠ:
Thôi, vừa chứ, kéo bài này dài quá

Không đủ chỗ đăng trên báo Phong hóa.

HUY THÔNG:
Và... xa xa ..

NÀNG THƠ (đọc tiếp):
Nghe văng vẳng tiếng loa xa?

Đến lắm chữ loa, ca, xa, mà, và!

THÁI CAN (ung dung bước tới):
Mỹ nhân kiều diễm của ta ơi,

Mắt biếc môi son tóc bỏ lơ,
Gót ngọc xin đừng bèn tục tử

Mà nghe than thở một đôi lời.

Huy Thông, Thế Lữ cả hai chàng

Chữ nghĩa văn thơ đã rất xoàng,

Diễn tích lại thêm mờ mịt mịt.

Vì chưng chẳng đọc được thơ Đường.

THẾ LỮ (cười, nhại):
Nhưng ta lại đọc được thơ Mường.

NÀNG THƠ:
Thôi chúng ta hãy tạm xếp văn chương

Mà cùng nhau ngắm cảnh đẹp mơ

màng...

Nhưng ô kia! lại ba chàng thi sĩ

Hình như Nguyễn nhưc Pháp và

Nguyễn Vỹ

Và anh chàng Lưu Trọng Lư

Tác giả những bài thơ mờ sương thu,

LƯU TRỌNG LƯ:

Vâng, ta thích mùa thu,
Vì mùa thu thôn thức

Làm lòng ta rạo rức.
Vì sương thu mịt mờ

Như một làn khói bạc.
Ta yêu tiếng sáo sặc

Của những lá thu khô
Rơi trong rừng lác đác

NHUỘC PHÁP:
Ta nhận khế Nàng Thơ

Đừng tin Lưu Trọng Lư.
Anh ta chỉ nói dối,

Chứ yêu gì mùa thu?
Xin mọi người lắng tai

Nghe câu truyện khôi hài
Khôi hài mà rất thực.

(Ta chả dám nói sai).

Hôm đó qua hàng Hòm

Thấy anh ta lom khom

Bước vào hàng chả chó

Gọi dọn rượu om xôm.

Thực ta chẳng sở siêng.

Truyện kia chàng đã biên

Vào trong cuốn tiểu thuyết

Mà ta quên mất tên.

NGUYỄN VỸ (hùng hổ thét lớn):
Im! một bọn văn sĩ xoàng! xoàng

như thể một đàn muỗi!

Im! một bọn văn sĩ tồi, văn sĩ không

tên không tuổi!

Im! và các anh đi đi! Im! và các

anh dẫn ra!

Hãy nhường chỗ cho thơ mới,

nhường chỗ cho thơ Bạch Nga!

Hỡi Nàng Thơ, xin lắng tai mà nghe

lời ta chúc tụng

Ta chưa hề thấy mỹ nhân nào có

một màu da trắng

Như nàng. Ta ngắm kỹ nàng chỉ trạc

mười tám tuổi thôi

Và nàng trẻ mãi, trẻ mãi, và nàng

còn sống đời đời.

NÀNG THƠ:
Anh Thế Lữ,

THẾ LỮ. — Hỡi cô "eno" váy kia ơi!

Làm ơn tìm cái cửa. Để ta thử

Cửa bớt chân...

NGUYỄN VỸ:

Ồ tàn ác! Sao lại nỡ cửa chân ta?

NÀNG THƠ:

Không, ta chỉ cửa câu thơ dài ra làm ba

Đoạn, cho dễ hiểu và dễ đọc, mà!

NGUYỄN VỸ (giọng van lơn):

Nàng Thơ

Đừng cửa!

Ta có

Vô số

Cách làm

Thơ Nam-

Việt

Tuyệt

Hay.

Đây!

Nàng thử

Nghe thơ

Son-né

Một chữ:

(ngâm)

Kề

Lề

Lời

Thôi!

Tệ!

Lệ

Roi.

Ồi!

Quả

Tim

Im.

Là
Tôi
Bờ!

NÀNG THƠ (phá lên cười):

Tại!

NHUỘC PHÁP:

Nhưng mà hãy còn dài.

Ta có thể làm ngắn

Bằng nửa câu của hân:

(ngâm):

A

B

C

K

V

U

Q

T

NGUYỄN VỸ. — Ồ tàn ác. Sao lại nỡ cửa chân ta.

NÀNG THƠ (lại cười):

Hay ghê! Hay ghê!

Nhưng thôi, xin chia tay ra về.

HUY THÔNG:

Hãy nghe bài anh hùng ca mãnh liệt.

LƯU TRỌNG LỮ:

Hãy nghe bài mùa thu mờ mịt...

THÁI CAN:

Lắng tai nghe thử một bài thơ.

THẾ LỮ:

Thơ ta sáng sủa, và ngây thơ.

NHUỘC PHÁP:

Em tuy mới mười lăm

Thơ tròn tựa trăng rằm.

NGUYỄN VỸ:

Thơ của ta dài rặng rặc

Nhưng mà có hề chừng chặc

Vì đếm đủ cả mười hai chân

Ai chê, ta cũng chẳng cần!

Nàng hãy nghe...

NÀNG THƠ:

Trời!

(vùng bỏ chạy, các thi sĩ cùng đuổi theo và cùng gọi):

Nàng ơi! Nàng ơi!

Nàng Thơ ơi!

NÀNG THƠ:

(vừa chạy vừa quai cổ lại gắt)

Thôi!!!

HẠ MÀN

Khai Hưng

L.T. — Dở dang nào có say gì...

春山

TẬP KIỀU

... Đã tu... tu chút...

Đèn kỷ sinh nở

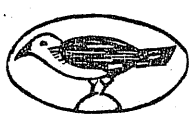
MÃN NGUYỆT KHAI HOA
Các bà khí sinh nở dùng
Rượu-Chối Hoa-kỳ soa nhất
quý.

— đỡ phải nằm than —
— không lo tê thấp —
— gân cốt khỏe mạnh —
— đi lại được ngay —

Buôn lãi nhiều, bán rất chạy
Nhiều tỉnh có Đại-Lý rồi.

Phòng-tích «con chim» gia truyền ngũ đại

Ai muốn biết thuốc Phòng-Tích Con-Chim có
công lực đến thế nào, trước khi dùng thuốc
xin cứ đến các nhà Đại-lý hỏi sẽ biết
thuốc hay. Tỉnh nào cũng có Đại-
lý, nhiều quá không thể đăng
hết tên lên báo được.

VŨ ĐÌNH TÂN

Ấn-lưu kim-tiền 1926

178bis Đường Lạch-tray — Haiphong

Nghỉ mát Đồ-sơn

ĐỒ-SƠN NÀO BẢNG

Vừa chảnh, vừa mát, vừa
thơm lại rẻ tiền

Phấn thuốc soa rôm CON-GÀ

Hộp to 125 grs. : 0p10

Hộp bé 75 grs. : 0p06

Buôn giá hạ, bán lãi nhiều

Đã nhiều tỉnh có Đại-lý.

nên buôn ngay, bán rất chạy

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGỰA

NHỚ, QUÊN

Bốn Hòa mặt bướng và ngu. Trán thấp, mắt lồi, Hòa có cái mũi, ừ, cái mũi đó có tia và lớn bằng quả trứng vịt, cái mũi ấy đem ít về khoi-hài điếm tô bộ mặt vô duyên của anh ta.

Bốn Hòa bị buộc vào ba tội lớn: có rượu lậu trong nhà, tiêu hủy tang vật và kháng cự viên chức nha thương-chính, ba tội lớn gây bởi cái mũi đó dĩ thường kia.

ÔNG CHÁNH ÁN — Anh có nhận không?

BỐN HÒA — Bầm có.

ÔNG CHÁNH ÁN — Ừ, có thể mới là người biết điều. Có gan ăn cướp thì có gan chịu đòn. Có tội mà thú nhận, thì tòa cũng có thể chiều tình mà thương được. Chẳng hơn trước kia, anh cứ kháng-kháng một mực chối là không nấu rượu lậu.

BỐN HÒA (nghech mũi lên) — Bầm, con có nấu rượu lậu đâu?

ÔNG CHÁNH ÁN (ngạc nhiên) — Thế nhà anh không có rượu lậu?

BỐN HÒA (lắc đầu) — Bầm không.

ÔNG CHÁNH ÁN — Anh không kháng cự viên chức nhà Đoan?

BỐN HÒA — Bầm không.

ÔNG CHÁNH ÁN (ngơ ngác) — Thế sao vừa rồi anh lại nhận?

BỐN HÒA (thực thà) — Bầm, quan lớn hỏi con có nhận là nghiện rượu không, thì con trả lời là có.

Cử tọa cười. Ông chánh án phát gậy:

— Vậy anh nhất định chối?

BỐN HÒA — Bầm, con có chối cái gì đâu?

ÔNG CHÁNH ÁN (tức mình) — Được, anh ở nhà anh ngủ, không làm gì cả. Vậy làm sao nhà Đoan lại biên tên anh vào biên bản, làm sao người ta lại bắt anh đến đây?

BỐN HÒA — Bầm... bầm, người ta cứ biên tên con, cứ bắt con đến thì con làm thế nào được.

ÔNG CHÁNH ÁN (nén giận) — Anh quên chóng quá. Để tôi kể lại cho anh nghe. Anh ngồi uống rượu, mà rượu của anh là rượu lậu: một tội. Lĩnh đoan ập đến bắt, anh đập chai rượu đi: hai tội. Bắt anh, anh nổi xô cầm chai rượu vỡ dọa lính đoan: ba tội. Anh đã nhớ ra chưa?

BỐN HÒA (về thật thà) — Bầm, con chỉ nhớ có uống rượu...

ÔNG CHÁNH ÁN — Ừ, có thể chứ!

BỐN HÒA — ... vì lúc nào con cũng uống rượu.

ÔNG CHÁNH ÁN — Được, còn việc khác đã có người nhớ cho anh.

Mà thật. Người ta nhớ lắm. Người ta đây là hai viên chức nhà Đoan ra làm chứng. Hai người ra kể tội Hòa rành mạch và ăn ý nhau như là cùng nhớ từ biên bản vậy.

Kết quả của sự nhớ ấy: Hòa phải phạt ba tháng tù về tội kháng cự người nhà Đoan, 500 quan tiền phạt về tội tàng trữ rượu lậu và 500 quan về tội đập chai vỡ...

Lão đo, Hòa bước về nhà pha. Rồi, tha hồ có thì giờ để nhớ xem có đập chai vỡ kia không và để quên rằng tòa đã phạt mình rất nhiều quan tiền tây.

Tứ Ly

CUỘC ĐIỀM BẢO

HỌC GIẢ ĐAU ?

Đã lâu nay không thấy bạn đồng-nghiệp *Khuyến Học* với 51 nhà học giả — 52 nếu kể cả ông Nam-ký — khuyên người ta cái gì nữa.

Vậy báo *Khuyến Học* đi đâu? Và 52 nhà học giả cũng đi đâu? Theo cuộc điều tra riêng của bản báo đặc phái viên, thì *Khuyến Học* không ra nữa, nghe đâu vì hai có như sau này:

1-) Một nhà học giả trong số 52 nhà học giả, — tức là ông Nam-ký, đã theo ông An-nguyệt đi ẩn trong cung trăng rồi;

2-) Còn 51 nhà học giả kia, thì đã bị nhà học giả thứ 52 xếp vào hòm để dành, khi nào có dịp tốt lại đem ra hoạt động.

Có người muốn biết vì lẽ gì mà *Khuyến Học* lại không khuyên người ta nữa.

Thì có gì đâu mà không biết. *Khuyến Học* trước có đăng một câu như sau này: xin đừng đọc báo *Khuyến Học* nếu đã đọc một tờ báo nào khác.

Có lẽ lời yêu cầu này đã được các bạn đọc chuẩn y rồi chăng?

Tin sau cùng

Báo K. H. lại ra nhưng nhà học giả số 1, ông Nam-Ký, thôi không chủ trương nữa.

NHỮNG ĐIỀU CẦN BIẾT

ĐÂY là những điều cần biết trong mục « Muốn biết » của tờ báo gia-đình *Ich Hữu* (nghĩa là bạn ích).

... Đưa trẻ sinh ngày mồng ba tháng ta, bất cứ tháng nào; những đứa trẻ sinh vào tháng février, mars, avril, mai, juin, đều có số sống lâu...

(Như những đứa Quái hiệp và Quái kết chẳng hạn, vì chúng nó có thuật trường sinh bất tử.)

... « Vô ý giẫm phải đuôi mèo, hôn sự trong năm đó tất không thành. Một người chồng, sau khi cãi nhau với vợ, làm lạnh trước, tất gặp nhiều sự may mắn trong ngày hôm đó.

Ba người cùng giọn một giường đi ngủ, hay một chiếc điệm châm ba điếu thuốc lá, tất có sự không hay xảy ra cho người lớn tuổi, hoặc người ít tuổi nhất... »

Đó là những điều rất hữu ích cần biết để mà tránh tai vạ. Vậy ai sắp lấy vợ chớ có giẫm vào đuôi mèo, chớ có ba người cùng

châm một chiếc điệm, mà khốn.

Nếu chẳng may đã làm rồi, thì phải lập tức viết thư đến tòa báo *Ich Hữu* mà hỏi cách giải. Ở đó người ta sẵn lòng chỉ bảo (phải dính theo tem 0\$05).

Còn như cãi nhau với vợ mà làm lạnh trước, thì cái lợi trông ngay thấy. Vì như thế sẽ không bị roi vọt và măm cơm không đồ xuống đất.

ĐẠO PHẬT BẰNG CHỮ PHÁP

TRONG *Tiếng chuông sớm* số 22, « Sư ông Nguyễn-kim-Muôn với đạo Phật »:

... Đạo khả độ N° 7 (la doctrine du non-agir). Le « đạo » pratique éternellement non-agir et pourtant il n'y rien a qu'il ne passe (L. T.).

Các bạn có hiểu chút gì không? Hay cũng mờ mịt như bụi trần vậy.

Có người nói: đạo Phật thật là huyền-bí. Mà nhất là đạo Phật « pháp. »

Thạch Lam

Prochainement ouverture du

Salon de Coiffure TRAC

86, Rue du Chanvre

Plan et façade conçus par L'ARCHITECTE VO DUC DIEN

57, Route de Hué, Hanoi

BÓNG CÂY MÁT...

NHỮNG cây trên vỉa hè, không những là một thứ trang sức của thành phố mà thôi.

Nhất là ở bên ta, thời tiết nóng nực — bóng của cây đối với ta là một chỗ trú chân khoáng đãng và mát mẻ. Tôi không còn thấy gì chán và ghê sợ hơn một phố không cây dưới mặt trời mùa hạ nữa.

Những giấy bàng cao và nhiều là ở phố Quan Thánh và các phố lân cận, là cái mát của những người ở phố ấy và người đi đường. Những cỗ thụ đẹp ấy là một phong cảnh êm đềm cho mắt, và làm giảm bớt một vài phần cái khí nóng chết người trong một thành phố giải nhựt.

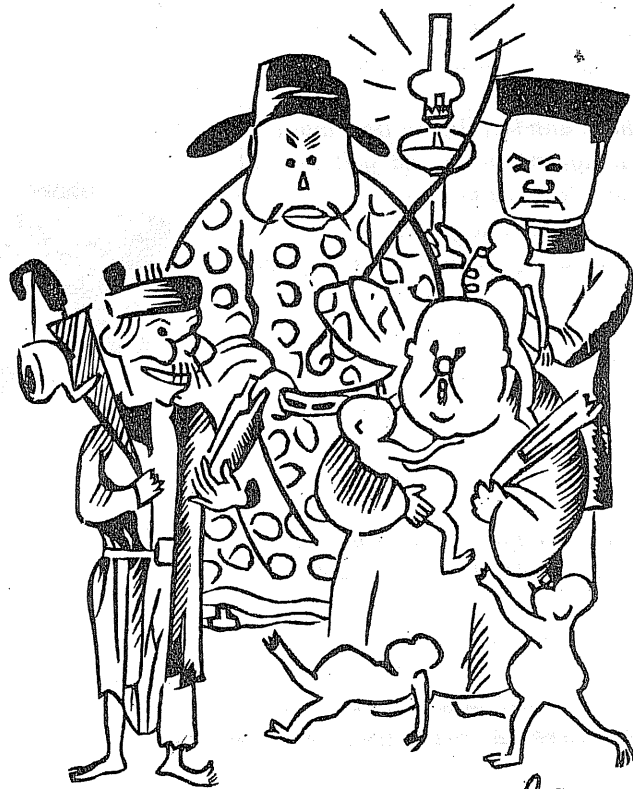
Ở những phố khác thì đã có những cây sấu, cây me, cây soan..

Vừa rồi, sở lục lộ đã cho chặt một ít cây trong các phố. Không rõ để làm gì?

Nếu để trồng thay cây khác vào, thì tôi tưởng không phải lúc. Mùa hạ đã tới, sở lục-lộ muốn lấy đi cái bóng mát của dân thành phố chăng?

Tôi tưởng nếu muốn trồng cây, thì còn nhiều phố chưa có cây, sở lục lộ không thiếu chỗ trồng. Nếu vì một lẽ gì những cây đó cần phải chặt đi, thì nên để đến mùa rét, tưởng cũng không muộn. Vì những cây đó đã sống ngoài 10 năm mà chưa có hại gì.

T. L.

TAM ĐA ĐÔI RA TỨ QUÝ

hay là tứ tử, vì nước mình « tứ » vì bốn ngai này.

Anh em chị em! Chỉ đọc có

Tiếng Vang làng Báo là đủ

Một tờ báo chưa từng có ở Đông-Dương bao giờ.

Tòa báo: 16 RUE HỒNG-PHÚC — HANOI

SỐ ĐẶC BIỆT ra ngày 6 Mai, bán 2 xu

có những bài và tranh:

- 1o) Tuyên án bọn văn-sĩ mẹ mìn Đại-Vô-Ủy
- 2o) Con khỉ Đông-Sơn diện quần áo tay khoác áo toí lá nón. Nguyệt-Hồ
- 3o) Ông Tham Lãng yêu tổ-quốc Việt-Nam và mẫu quốc Pháp. Phá-Thạch
- 4o) Cuộc đại-chiến về nghệ-thuật Thần-Công
- 5o) Bức họa bài phi-lộ của Hanoi - Báo,
Tăng-Cang Hòa-Thượng đánh thức quốc-dân,
Cậu Ấm và Cô Chiêu của ông Thái-Phỉ,
Anh đầu bếp Vũ-Đình-Long.
- 6o) Tôi không « từ thiện » Phá-Thạch
- 7o) Năm người biên-tập Tiếng Vang trình diện và tự giới-thiệu

VUI CƯỜI

Cửa N. Hưng, Ninh-bình

1. Ý tứ

Bố dương mắng con rằng chỉ hay lêu lếu, vô ý tứ và trong khi dạy bảo điều gì thì không lắng tai mà nghe.

Con cúi đầu yên lặng và nét mặt đăm đăm, trông có ý tứ lắm. Thình lình nó kêu to lên rằng: « Kìa, thầy trông mà xem, thêm một con nữa là vừa đúng một trăm ».

Thì ra cậu bé dương đề ý đếm đàn kiến chui vào khe tường.

2. Dấu đầu hở đuôi

Thằng nhỏ đánh bạc thua hết cả tiền chợ, đương tìm mưu tính kế để nói dối chủ. Một lát, chủ nhà về, không thấy nó mua gì cả, bèn hỏi rằng:

— Tao đưa tiền chợ cho mày, sao mày không mua gì à?

— Thưa ông có, con mua ba cân thịt. Con băm nhỏ thịt ra rồi đem xào hành mỡ định nấu canh và hấp trứng. Ai ngờ lúc con đi vo gạo thì mèo ăn hết cả thịt.

Chủ vội đem cân con mèo thì nặng vừa đúng ba cân, bèn hỏi:

— Nếu đây là con mèo thì thịt mày để ở đâu, nếu đây là thịt thì con mèo trốn đi đâu?

3. Kỹ phòng địch thủ

Này anh Ba à, ở xóm tôi có một người bất tài: Anh ta núp một chỗ rồi bắt chuột tiếng chuột rúc rất khéo đến nỗi bao nhiêu chuột trong nhà bỏ cả lại chỗ anh ta.

— Như thế cũng chưa lạ, ở thôn tôi có một anh hề lúc nào bắt chuột tiếng gà gáy thì mặt trời mọc ngay.

4. Sát nhân

Con hỏi bố:

— Sát nhân là gì hở thầy?

— Là người hay giết.

— Thế là bác đồ tể phải không?

— Không phải, là một người đã giết người khác.

— Thế là anh lính lúc ra trận mạc à?

— Không, một người đã giết người khác trong lúc thái bình.

— Hay là một đao phủ?

— Cũng không phải, là một người đến nhà người ta mà giết.

— À, à... con hiểu rồi, là những ông lang băm.

Cửa H. L. Toàn, Saigon

Thật vậy

— Bác có trông thấy thằng cha kia không? Thông ngôn của tôi đấy.

— Bác chỉ nói khoác, bác làm loong-toong mà có mướn thông ngôn à?

— Thật vậy, vô sở ông chủ muốn bảo gì tôi thì phải nhờ lão thông ngôn cho tôi hiểu.

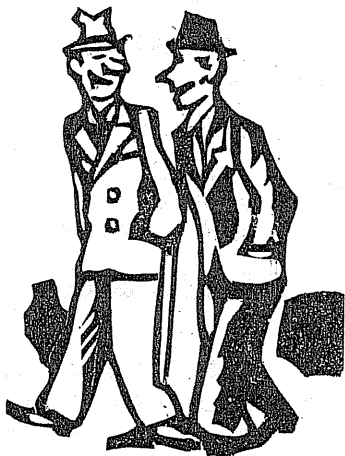
NU CƯỜI NƯỚC NGOÀI

— Bác bớt cho tôi chứ, một bộ quần áo mà nghìn quan thì đắt quá.

... Tám trăm quan đấy.

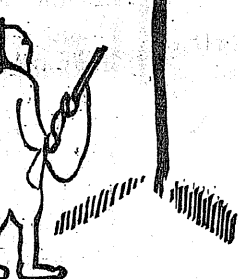

— Anh mặc cả làm gì, vì anh biết rằng không bao giờ anh trả tiền bác ta.
— Có gì đâu, bác ta từ tể lắm, tôi làm thế cốt để bác ta có mất thì chỉ mất ít thôi.

(CADET REVUE)

ÔNG CHÚA MỌI — Cái kỷ niệm đau đớn nhất trong đời tôi là cái ngày ông Thống đốc ghim mẽ đay lên ngực tôi.

— Cái con chim kia vì nó nhỏ nên trông tưởng nó đậu cao, hay vì nó đậu cao nên trông nó nhỏ.

(DIMANCHE ILLUSTRÉ)

— Bác này, không biết cái thằng khốn nạn nào nó đã lấy nhầm mũ của tôi. Tôi mà vợ được thì tôi đã cho tan xác.

(RIC ET RAC)

TÔMÔ

TIẾNG HÓT CỦA CHIM HỌA MI

Một nhà bác vật học Đức, tên là Jean Mathieu Bechstein, chết năm 1881, nhờ trí kiên nhẫn đã tìm ra những điệu hát của chim họa mi như sau này:

Tiouou tiouou tiouou tiou,

Shpe tiou tolsoua,

Kououtio kououtio kououtio kououtio,

Tskous tskous tskous tskous

Tsiii tsii tsii tsii tsii ts i tsii tsii tsii

Kouorror tiou tskoua pipits kouisi

Tso tso tso tso tso tso tso tso tso tsi

tso tso issirhading

Tsi si si si si si si si si si

Tsorre tsorre tsorre tsorrrchi

Tsatn tsatn tsatn tsatn tsatn tsatn

tsatn tsi

Dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo dlo

Kouioo trrrrrrrritzt

Lu lu lui ly ly ly li li li li

Kouio đi đi li loulyli

Ha gour gour kouli kouli

Kouia kouia kouia kouia kouia kouia

kouia kouiat

Koui koui koui io io io io io io koui

La Lyle lolo didi io kouia

Higuai guai guai guai guai guai, guai

guai kouior tsio tsio pi.

Chúng ta cũng thử chịu khó như Mathieu Bechstein, tập đọc các chữ trên thật nhanh xem có thành được tiếng chim họa mi không.

B. Q. lược dịch

TRẠNG NGỦ

Cô Patricia Mac Guire, một mỹ nhân ở Chicago, hiện giờ là biểu hiệu một sự lạ độc nhất vô nhị đối với dân Mỹ: cô ngủ đã 6 năm nay, tuy rằng các y sĩ đã dùng hết cách để đánh thức cô dậy. Nhưng đó chỉ là một sự lạ đối với dân Mỹ mà thôi, vì ở Âu-châu, còn có những cô ngủ bướng hơn cô Patricia nhiều.

Cô Gésine M... bắt đầu ngủ từ hôm 22 tháng 11 năm 1886. Mãi đến ngày 13 tháng 11 năm 1903, vì tiếng mõ báo cháy quá âm-ĩ, cô mới tỉnh dậy. Cô đã ngủ giồng đã trong 17 năm. Nhưng theo lời bác sĩ Farez là người đã đi khám cứu về vụ này, thời từ lúc hồi tỉnh lại, cô Gésine ngủ không được ngon nữa; chiều nào cô cũng phân vân áy náy, sợ một giấc ngủ dài khác sẽ ám ảnh cô.

Bướng hơn cô Gésine một tí, là cô Marguerite Boyenval, người miền Aisne (Pháp), vì cô này đã ngủ suốt 20 năm trời. Tuy vậy, cô cũng chưa có thể gọi là trạng ngủ được, vì còn có cô Caroline Karlsdatter. Cô Caroline người Thụy-điển. bắt đầu ngủ từ năm 1891, hồi mới 13 tuổi. Tỉnh dậy năm 1923, cô đã nghiễm nhiên là một thiếu nữ 45 xuân xanh. Đáp lại câu hỏi của một nhà báo đến phỏng vấn cô về dịp ấy, cô đã nói: « Tôi lo kiếm sao được tấm chồng, sớm ngày nào hay ngày ấy ». Người ta có thể lấy làm lạ rằng: Sau khi chợt tỉnh một giấc ngủ 32 năm, cô kia có một bộ óc sáng suốt như thường và biết tiếc thì giờ cô đã bắt đầu dĩ dùng một cách quá vô vị.

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai màu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiểu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thư và mandat mua báo gửi cho:

M. le Directeur du HANOI BAO

88, Route de Hué — HANOI

HÔNG-KHÊ

DU'ỢC PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bào chế. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc viên, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp phép vệ sinh và rất mỹ-thuật, chữa đủ các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-điểm khắp cõi Đông-dương.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời quá bộ lại, ở xa xin viết thư về kể bệnh, gửi thuốc theo cách lĩnh-hóa giao-ngân.

Có sách thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dụng các thứ thuốc để biểu các quý-khách.

KHO ĐỒNG HỒ

VỀ mùa thu, lúc Anh-hoàng ngự tại Balmoral, chính là lúc người ta đi kiểm sát các đồng hồ ở các cung điện. Tính ra, số đồng hồ ấy có đến 1.000 cái, để rải rác khắp nơi cho tiếng kêu khỏi bần đến tai các vua chúa. Riêng ở viện Windsor đã có 360 cái, kiểu và chỗ để đều có ghi trong hai quyển sổ lớn.

Lên giây những đồng hồ ấy, cho chạy nhanh hoặc chậm những lúc có đôi giờ là một việc mà nhiều người làm mới xuề. Lau chùi máy móc thì phải dùng đến một tốp 24 người làm trong hai tháng mới xong.

BƯU CHÍNH BẢO TÀNG VIỆN

BƯU chính bảo tàng viện, một công trình sáng tạo của ông thượng Mandel, sẽ nhắc cho ta biết đến lịch sử nhà bưu-điện qua các thời đại một cách rất thần-tinh và rất ngoạn-mục.

Viện ấy cho ta rõ số thư từ và người các nước viết cho nhau hằng năm là bao nhiêu...

Sau đây là bản thống kê số thư từ, tính riêng từng nước một, hằng năm của một người dân nước ấy:

Anh cát lợi 78 cái, Hoa-kỳ 67, Tân gia ba 66, Thụy điển 59, Đức ý chỉ 55, Đan mạch 41, Áo 38, Hòa lan 31, Bỉ 29, Pháp 26. Một người dân Ý, Ý pha nhỏ, Bồ đào hằng năm viết không hơn 20 cái.

Ở nước ta, các công tử và các tiểu thư có thể tự hào vì số thư mình viết trong một năm không đến nổi ít lắm. Riêng các ông lý Toét vẫn coi sự nhận được một cái thư như một việc tối quan-trọng, suốt đời sống trong lũy tre xanh với nhau có nhẽ suốt đời không viết cái thư nào. Đó là một sự kém trông thấy.

Thái-hồng-Chi (thuật)

CẦU Ô

Xin việc làm

N. 124. — Trẻ tuổi, học lực thành chung, muốn tìm bạn phương xa nói chuyện bằng thư về mọi sự « thương nghiệp, kỹ nghệ, văn chương... » Hỏi M. Nguyễn-triêu-Dương 39, Rue Gouttenègre, Lạng-sou.

N. 125. — 18 tuổi, đã học qua năm thứ ba lớp Thành chung, và đã làm « Correcteur » cho một vài tờ báo quốc ngữ. Muốn tìm một việc làm, hoặc giữ sổ sách cho nhà buôn hay « Correcteur » cho một tờ báo quốc ngữ hoặc chữ Tây — Lương chỉ cần đủ sống. Hỏi Tòa báo

N. 126. — Trẻ tuổi, khỏe mạnh, nhanh nhẹn, chăm chỉ, trước đã làm cho một hãng ô tô, muốn tìm một việc làm, lương chỉ cần đủ sống. Hỏi M. Ngọc Khánh, V. Lạc phở, phủ Thuận thành, Bắc-ninh.

N. 127. — 18 tuổi, nhanh nhẹn, khỏe mạnh, có bằng C.E.P.F.I., muốn tìm một việc làm ở Hanoi, lương chỉ cần đủ sống. Hỏi M. Long, 8, Nguyễn Trãi, Hanoi.

— Cứ sức anh thì uống được mấy chai ?
— Ấy cứ tùy đấy, để xem anh trả tiền hay tôi trả tiền đã !

(Tiếp theo)

MỘT độ, anh tươi tỉnh không phàn nàn gì về trống nữa. Thì ra anh đã giao cho loong-toong một cái đồng hồ bảo cứ đến giờ thì đánh hộ, hẹn nếu chậm chỉ, mỗi tháng anh sẽ thưởng cho năm hào.

Một hôm ông đốc gọi anh ra khen ngợi:

— Ông đúng giờ lắm. Tôi khen ông ! Anh tùm tùm cười.

Tan học, gọi loong-toong đến bảo:

— Anh đánh trống đúng giờ lắm.

Được đấy ! Nếu cứ được thế suốt năm thì tôi sẽ thưởng cho anh cái đồng hồ ấy. Đồng hồ Oméga, mua mới những 18 đồng kia đấy.

Anh loong-toong vui sướng nói:

— Con xin cảm ơn ông lớn.

Anh vui vẻ móc túi:

— Đây, thưởng cho năm hào đi uống rượu này.

— Bẩm, con xin đi uống rượu thật say để cảm ơn ông lớn.

— Được !

Thế rồi, buổi chiều hôm ấy, anh loong-toong say khướt ngủ quên. Hai giờ... hai giờ năm phút... học trò hãy còn phải đứng ngoài cổng. Anh lò dò đến nơi, đã thấy ông đốc hai tay chống cạnh sườn đứng chờ. Ông khoanh tay,

rún vai, lạnh lùng nói:

— Ông đến sớm nhỉ ! Ông thử xem đồng hồ mấy giờ rồi ?

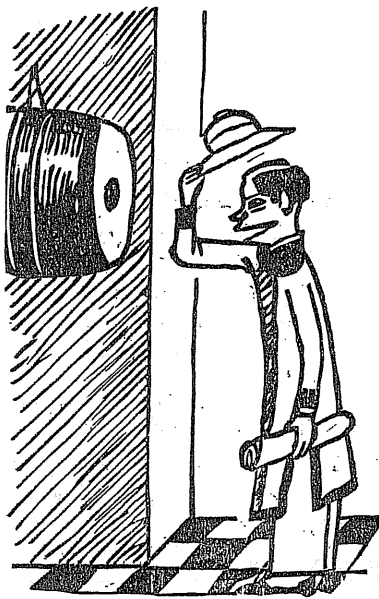
Thấy anh lúng túng, ông giờ đồng hồ lên tận mắt anh, rồi nói rằn từng tiếng:

— Mấy giờ rồi ?

— Băm, hai giờ năm...

— Đi đánh trống ngay rồi lên buồng giấy tôi bảo.

Anh ta mặt tái mét, chạy đi đánh trống, xong rồi lên đứng chờ ở buồng giấy. Ông đốc cầm ba-toong quay tít, mồm huyết còi, đi qua trước mặt anh, không thèm nhìn tới. Anh rón rén lại gần xin lỗi. Ông đốc đập bàn, quát mắt lên nói:

— À, ông bảo năm phút không là mấy à ? Ông cứ làm cái tính nhân ông sẽ rõ. Lớp ông 60 học trò, mỗi đứa mất 5 phút là 300 phút. Trường này bao nhiêu lớp, ông có biết không ? 15 lớp, 300 lần 15 là... 4.500 phút, là... 75 giờ, là... 13 ngày học ! Ông đã ăn cắp của học trò 13 ngày học, ông hiểu chưa ?

Một lát, ông đốc lại nói:

— Ông chưa đủ tư cách giữ trống. Ông muốn nhàn ? Được lắm ! Tôi cho ông xuống dạy lớp tư ngay bây giờ thì nhàn chán. Thôi, ra.

Lúc về lớp đi qua cái trống, anh mỉm cười, bỏ mũ, cúi rạp xuống chào mà nói rằng:

Tor lựa nội-hóa đủ các mẫu và các hạng đồ may y-phục phụ-nữ về mùa Xuân và mùa Hạ năm nay.

Có bán đủ các mặt hàng của hãng S. F. A. T. E. Namdinh dệt.

Mới về rất nhiều hàng tây hiệu A. G. B. ở Paris.

Mỗi thứ chỉ có hai áo vậy xin kính mời các bạn phụ-nữ kíp đến xem mẫu tại hiệu

MAI ĐE
26 PHỐ HÀNG ĐƯỜNG

thi sẽ mua được hàng tốt và giá hạ.

— Thôi, từ giờ trở đi, tôi hết nợ bác ! Xin chúc bác ở lại bình yên nhé !

PHƯƠNG PHÁP TRỰC TIẾP

Dạy học trò annam học chữ tây bằng cách gì ?

Bằng cách « dịch nghĩa », là chữ nào dịch ra nghĩa chữ ấy, như café là cà phê, le café là nước cà phê, vache là bò cái, la vache là con bò cái, vân vân... Hay bằng cách « trực tiếp », nghĩa là không cần nghĩa, muốn dạy chữ gì, cứ đem vật chỉ chữ ấy ra cho họ biết. Ví dụ dạy chữ café thì không cần nghĩa gì cả, chỉ mang một nắm bột café để lên bàn rồi chỉ vào mà nói:

— Voici le café (1).

Học trò đều nhắc lại như thế. Thầy giáo lại chỉ vào đồng café mà hỏi:

— Qu'est ce que ceci ? (2)

Học trò đáp:

— Ceci est le café. (3)

Cứ hỏi, cứ đáp như thế, đến khi học trò nhắc đến thật đúng mới thôi.

Phương pháp nào cũng có người theo. Phái « trực tiếp » thì chê phương pháp dịch nghĩa là không tốt. Họ nói, nếu café là cà phê, le café là nước cà phê, père là cha, le père là người cha, chameau là lạc đà, le chameau là con lạc đà, thì chỉ có chữ « le » mà lại vừa nghĩa là nước, là người, là con ư ? Vô lý ! Vả lại, muốn viết một câu tiếng tây, lại phải nghĩ bằng tiếng ta, sau mới dịch ra tiếng tây, thì câu ấy cho có hay đi nữa, cũng chỉ là « tây nửa mùa » thôi.

Phái « dịch nghĩa » lại cho phương pháp « trực tiếp » là lố lằng, vừa mất thì giờ, vừa khó dạy. Như muốn dạy chữ lampe thì cứ việc nói « la lampe » là cái đèn, việc cóc gì lại phải chỉ vào cái đèn mà nói « voici la lampe ». Đưa nào hiểu thì chớ, ngộ nó cho là cái bầu đèn, cái thông-phong đèn thì cầm nó ư ? Khi dạy những chữ chỉ vật vô hình thì lấy gì làm khí-cụ ?

Tôi cũng chưa phân biệt phái nào là phải. Nói đáng tội, tôi có ý thiên về phái dịch nghĩa. Nhưng mỗi khi nói đến cách dạy ấy, thì ông đốc lại nhúm vai, bĩu môi, bảo tôi rằng:

— Anh chỉ là một đồ ngốc !

Tôi cho có lẽ tôi là đồ ngốc thật và lỗi dạy trực tiếp có lợi cho học trò nhiều, vì ông đốc tất nói đúng hơn mình chứ ! Không những ông đốc bảo tôi là đồ ngốc, ông còn cho tôi đến một lớp có ông giáo lão luyện dạy bằng cách trực tiếp để tôi học nữa.

(còn nữa)

Song Thanh

1. Đây là cà phê. — 2. Cái này là cái gì ?
3. Cái này là cà phê.

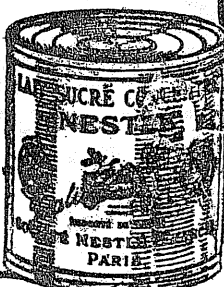
SỮA NESTLÉ

== Hiệu con chim ==

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON

BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.
Ở TRUNG - KỲ, BẮC - KỲ VÀ CAO - MAN

V'NHAN

— Ông cho tôi cái vé đi Bắc.
— Thưa cụ ba hào chín ạ!
— Thôi, chỗ người an-nam với nhau, ông lấy rẻ tôi mấy xu.

PHONG HÓA PHÒNG VẤN CHARLOT

(Tiếp theo trang 3)

Charlot mở to mắt nhìn tôi :

— Thế thì quý hóa quá!
— Mà trong nước không có máy móc, không có nhà máy gì cả. Ông không phải trốn máy nữa.

— Thế phải có những điều kiện gì mới làm dân nước ông được?

— À... trước hết phải đóng thuế.... Một khi ông làm cái bồn phật ấy rồi, ông được coi ngang hàng như người giàu có. Ông lại phải học lễ phép để khi vào quan nữa. Mà chút nữa quên: nếu ông ở làng thì ông phải đóng góp.

— Để làm gì?

— Để được ngồi chiếu trên và lấy phần sồi thịt....

— Đóng góp để ăn?

— Phải.

Charlot gật gù một lát rồi nói:

— Hay.... hay lắm! Thật là một ý kiến mới lạ ông cho tôi. Về bên Mỹ, tôi phải đem ra thực-hành trong phim mới được.

Trong óc tôi vụt nảy ra một ý kiến làm quảng cáo cho nước nhà. Tôi vội nói :

— Nếu ông cần ý kiến lạ thì bên tôi nhiều lắm. Tôi sẽ nói cho ông nghe. Ví dụ, ông có thấy ở nước nào đám tang thì mổ bò ăn khao và thổi bài kèn Madelon bao giờ không? Chắc là không. Ấy thế mà ở nước tôi có. Lại còn các cụ lý què khi đi đầu thì treo đôi giày cần thận ở đầu ô, sợ nó mòn. Giá lần sau ông cho anh Charlot đeo đôi giày trên đầu ô rồi nghênh ngang ở thành phố Chicago thì có phải thú không?

Charlot nắc ra cười:

— Tôi cũng đồng ý với ông.

Phải đây, phải đây. Tôi sẽ làm. Còn gì nữa không?

— Còn nhiều cái lạ lắm. Nhưng nói ra không hết. Để tôi sẽ tặng ông một collection báo Phong Hóa

— Cảm ơn ông trước.

— Còn như cái vai « ma-cà-bông » ông đóng, thì trong các thành phố tôi, nhiều lắm, đêm không xiết: có đến hàng nghìn người, mà họ khổ sở đói khát nhiều hơn nữa.

Cô Paulette ngăn tôi nói :

— Tôi xin hỏi ông một câu. Từ khi sang đây, tôi hằng thấy ở các vệ hệ thành phố, những ngày nắng, từng tùm đàn bà, con gái ngồi. Một người xoa tóc, còn một người bới tóc và thỉnh thoảng đưa tay lên mồm. Họ làm gì thế, thưa ông?

— Họ... họ... ngồi phơi nắng!

— Phải, cái đó tôi biết rồi. Ở bên Mỹ, chúng tôi cũng ra ngồi phơi nắng luôn. Nhưng còn cái việc kia?

— À..., ấy là họ bắt chấy cho nhau.

— Bắt chấy! Trời, ời, họ lại ăn chấy nữa à?

— Ăn rồi nó cũng quen đi.

— Thế ông có ăn không?

ST

(Cô Paulette nhìn tôi như có ý ghê tởm. Tôi phì cười :

— Không, tôi không ăn bao giờ.

Charlot, trong lúc ấy ngồi nghĩ ngợi, bấy giờ vụt nói :

— Cô Paulette, cô lấy giấy biên đi.

Tôi vừa mới nghĩ được một sự hay quá: lần sau, trong một cuốn phim, tôi sẽ cho Charlot đứng xem hai người đàn bà bắt chấy cho nhau, rồi....

Cô Paulette cả cười:

— Nhưng bên ta làm gì có ai bắt chấy?

— Không hề gì. Ta sẽ « lancer cette mode » (1) chứ sao!

Xem chừng cuộc phỏng vấn đã khá lâu, tôi đứng dậy cáo từ:

(1) Đây Charlot dùng chữ Pháp — Lancer cette mode là làm cho cái « mốt » bắt chấy thịnh hành.

— Xin chúc cô và ông đi du lịch được vui vẻ. Và mong rằng lúc đi ông còn giữ được một cái kỷ niệm êm đềm của nước tôi.

Charlot vội nói :

— Êm đềm, êm đềm lắm. Nếu tôi dùng được cái ý kiến gì hay của ông, thì thật cuộc du lịch của tôi ở đây không phải là vô vị.

Thạch Lam

đặc phái viên Phong Hóa

TIẾNG VE ĐẦU MÙA

MÙA hè oi-ả đã bắt đầu từ mấy bữa nay. Gió nóng đã nào nao ò-ạt tới. Các cây gạo và... soan tấy đã đỏ rực trời.

Ve sầu cũng đã bắt đầu kêu... ở giảng đường trường Đại học phố Bobillot, ông Nguyễn tiến Lãng diễn thuyết về văn chương ta và văn chương tây.

Thế là, thuận tiết trời, ve sầu đã theo mùa hạ mà về với ta vậy.

« Tiếng ve sanh sảnh kêu ran như đã kêu từ mấy thế kỷ... » Câu văn của Thế-Lữ trong « Một đêm trăng » chợt hiện ra trong trí tôi và tự nhiên tôi cũng thấy bài ca của con ve đầu mùa hình như đã ca từ mấy thế kỷ, vẫn một bài ấy, mãi mãi chưa thay.

Văn bài ca... cu tưng khéo mấy nhà đại văn hào Tân-dà Ngu-jên-khắc-Hiếu (1) và Mãn-châu Nguyễn-mạnh-Bồng (2). Văn bài ca... tha thiết nhớ thương bà lão Nam Phong, và kẻ công ông thượng Phạm và ông Marty.

Nhưng đó chưa phải là dụng ý của ông Lãng trong bài diễn thuyết. Chẳng qua là những câu nhặt tưng của ông, vì quen

1. Anh rề diên giả, — 2. Anh ruột diên giả, tác-giả « Ngọn đèn khuya ». Hôm đó, bà Nguyễn-mạnh-Bồng có đến nghe và dắt theo bốn cô cậu từ 12 đến 6 tuổi.

— Người An-nam tôi rất can đảm, trông cái chết như không!

— Chả thế các nhà giàu vẫn sắm áo quan trước khi chết rồi để ngay giữa nhà cho đẹp.

miếng nên ông nhắc lại một cách vô tình. Dụng ý của ông là ở chỗ khác. Ở chỗ bênh vực những người An-nam... viết văn tây.

Viết văn tây, không phải là như ông Vinh, ông Quỳnh đầu. Viết văn tây như ông Nguyễn văn Xiêm, và... ông Nguyễn tiến Lãng kia! — Nhưng ông có đủ cái nhả nhả không bao giờ nói đến tên mình và tác phẩm của mình một cách rõ rệt, tuy rằng trong mỗi câu văn của ông, ông có bắt thỉnh giả nghĩ đến ông, đến văn tài của ông, và cái nhiệm vụ tốt cao của ông.

Trong mỗi câu bênh vực người viết văn tây, ta thấy vằng vặc như có tiếng Nguyễn tiến Lãng! Nguyễn tiến Lãng, và Nguyễn tiến Lãng!

Đó là chỗ khéo của ông. Và cũng là chỗ khổ tâm của ông, vì lúc nào ở trên mỗi ông, nếu ai tình ý sẽ thấy ba chữ « Nguyễn tiến Lãng » thấp lèch chỉ muốn buột ra. Nhưng ông đã cố sức lấy gân để ghì nó lại.

Có lẽ ông Bertrand, học chánh tổng trưởng, cũng hiểu nỗi khổ tâm ấy, nên khi ông Lãng rút lời, thì ông kia vội leo lên diễn đàn để giải nỗi khổ tâm ấy. Ông nói: « Khi kể đến những văn-sĩ An-nam viết văn Pháp, diễn giả đã quên một nhà văn có tài: Ông « Nguyễn tiến Lãng », và một văn phẩm có giá: « Đông dương của ngọc ». Lúc bấy giờ, trên mặt ông Lãng, bao nhiêu gân cốt đều rần cả rừ, một nụ cười nở tươi như nụ cười con trẻ, và đôi mắt sáng long lanh như mắt một đứa bé người ta vừa cho chiếc kẹo.

Ông Bertrand thật là trí kỷ của ông Lãng vậy. Chỉ thiếu chút nữa là ông Lãng đã bá lấy cổ ông Bertrand mà hôn lấy hôn để.

Thật cũng bỏ công gào thét trong một giờ rưỡi đồng hồ. Vì những lúc ông gào lên để bênh vực những người... như ông, — hay nói cho đúng, để bênh vực mình và ca tụng mình, — thì ai thấy cũng phải động lòng thương, vì ông gào dữ quá, có lúc đến khản cả cổ, khô cả giọng, và lạc cả tiếng đi. Ông không có vẻ một nhà trạng sư bênh vực cho khách hàng, ông có vẻ một tội nhân tự bênh vực mình, nên giọng nói tha thiết, náo nức làm cho ta thương cảm vô cùng, và vì thế, sẵn lòng tin những lời ông nói là phải, là có lý.

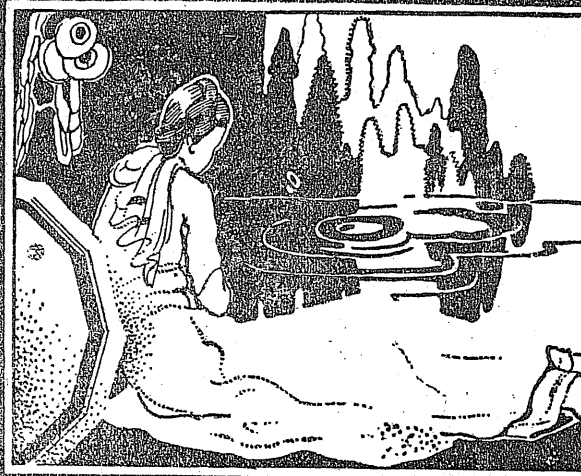
Ta sẵn lòng tin rằng hai cái văn mình trái ngược gặp gỡ nhau và dung hòa với nhau trong mình ông, tin rằng cái nhiệm vụ của ông cao quý không biết chừng nào, tin rằng ông cũng như nhà thi - sĩ Ấn - độ Tagore viết văn Anh, hay nhà văn-sĩ Tàu Tcheng-Tcheng viết văn Pháp, cũng đương một cái chức trách cao thượng như hai nhà văn ấy nữa.

Ta lại sẵn lòng tin rằng ông Lãng có tài hơn ông Tagore và Tcheng-Tcheng, tuy ông không bắt ta phải tin như thế. Ông có những cái tài mà hai nhà văn kia không có.

Nhất là cái tài ca tụng những người trên bằng những câu văn mềm như bún, dẻo như cao - xu, dai như cháo rách, và ngọt như mía lùi... hay « Cửa ngọc Đông-dương ».

Và, chúng tôi sẵn lòng đồng ý với hết thầy mọi người mà công nhận rằng: muốn ca tụng những bề trên không gì bằng dùng Pháp văn, tiện lợi hơn quốc văn nhiều. Mấy ông Bình, Bồng bên báo Xứ Sở hẳn cũng nghĩ thế.

Vô Linh

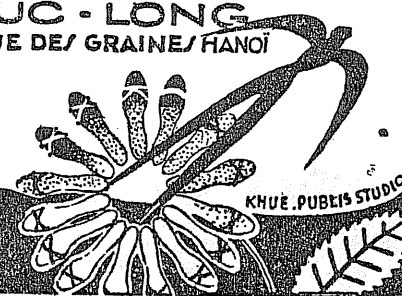

PHI-YẾN

GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn thêm vẻ đẹp

PHÚC - LONG

43 RUE DE/ GRAINE/ HANOI

Các bà đau

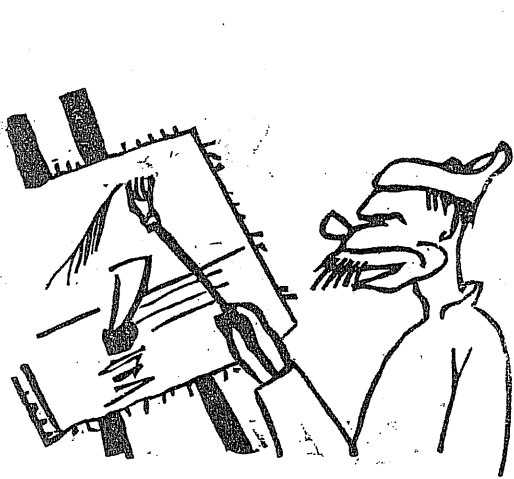
Nếu các bà thấy trong người rữ rượi, dạ dưới đau khi lần cả máu, cả mủ, hẳn các bà đã biết bị một tr 1º) HƯ TRỆ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt không đều lâu ngày tr 2º) NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lúc sinh đẻ trắc trở làm cho 3º) NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kinh, vì băng bó không ch 4º) NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. — Nay muốn r

« BẢ-ĐẢ SƠN-QUÂN TÂN » của chúng không sai một. Quí bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà quí bà

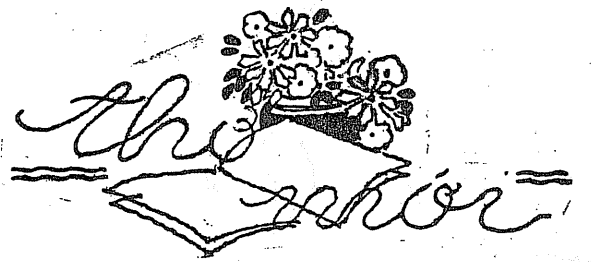
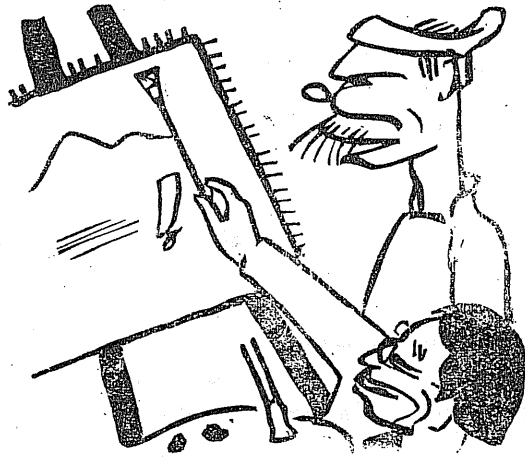
Giá thuốc BẢ-ĐẢ SƠN-QUÂN TÂN: Hộp Nhà thuốc VÔ-VĂN-V

Chi-cục HAIPHONG :
103, Bd Bonnal,
Tél. 248

Tổng đại-lý NAMDINH :
Thọ-thế-Đường,
296, Rue Paul-Bert

Lý Toét họa sĩ ?

"VÌ SAO"

Bữa trước, riêng hai dưới nắng đào,
Nhìn tôi, cô muốn hỏi « vì sao »,
Khi tôi đến kiểem trên môi đẹp
Một thoáng cười yêu thỏa khát-khao.

Vì sao giáp mặt buổi đầu tiên,
Tôi đã đầy thán giữa xứ phiền,
Không thể vô tình qua trước cửa,
Biết rằng gặp gỡ đã vô duyên ?

— Ai đem phan chất một mùi hương.
Hay bản cầm ca ? Tôi chỉ thương,
Chỉ mặc tình theo giòng cảm-xúc,
Như thuyền ngư-phủ lạc trong sương.

Làm sao cắt nghĩa được tình yêu !
Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhẹ-nhẹ, gió hiu hiu....

Cô hãy là nơi mây khóm dừa
Dầm chân trong nước đứng say sưa,
Để tôi là kẻ qua sa-mạc.
Tạm lánh hè gay ; — thế cũng vừa.

Rồi một ngày mai tôi sẽ đi
Vì sao, ai nỡ hỏi làm chi !
Tôi khổ-khạo lắm, ngu-ngơ quá,
Chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì.

Xuân-Điệu.

Họa "Thơ Tứ Hiệu" của Tú Mỡ

(Phong-Hóa số 183 ngày 17-4-36)
Mừng được thi nhân xướng họa
chơi,
Từ nay em cũng bớt ai hoài.
Xa xăm đã tưởng rằng không bạn,
Gặp gỡ rồi ra sẽ có hồi.
Trong chốn văn chương, lòng dầu
thỏa,
Ngoài vòng cầm sắt, dạ chưa
người.
Hay đâu trong, đục ? mà trao
phận,
Biết có tròn vương ? dám ngỏ lời.
Nam, Bắc những mong tình gắn bó
Hà-Đông còn sợ giọng đe-loi.
Lại phiền cô Hiệu Tây kia nữa (1)
Đầu cũng chen vào chực sánh đôi.

Cô Nguyễn-thị-như-Hiếu
tự Tuấn Khanh
Nha-trang

(1) Cô Joséphine Hiếu cũng có bài họa
thơ Tân-Đã và Tú-Mỡ

Họa "Thơ thách họa" của Tú Mỡ

Vi chưng hai Hiếu họa thơ chơi
Gặp dịp văn thơ há bỏ hoài.
Hai chị, hai anh vừa đẹp dễ
Một mình, một bóng luống bởi hồi.
Hỡi ai hí hửng sao không biết
Rằng tớ so-le thật khó người ..
Có phải tình duyên thì lựa mỗi
Dù không kim-cải cũng buong lời
Tin đi tin lại cho gần gũi,
Tình đôi tình trao khỏi lẽ-loi.
Hai chị, hai anh nay đặc chí,
Em mong Hiếu nữa đủ ba đôi.

Cô Lê-Hiếu

HỘP THU

Ô. V.N. Dũng và Ô. H.Học — Vi
lễ đã đăng trên báo, không đăng
được.

Ô. Vô danh (mất 2 trang giấy và 6
xu tem) — Rất cảm động và rất
cảm ơn.

hạt dâu đơn

Trái ngược

Ngo báo thể thao số 2582. « Thêm
ý kiến » :

...Về điều kiện 3 Hoa chỉ có chút
ít kinh nghiệm vì Hoa chơi cũng
lâu rồi...

Chứ nếu Hoa mới chơi đá ban,
hay chưa đá bao giờ cả, thì Hoa
sẽ có nhiều kinh nghiệm lắm.

Sở trường

Cũng bài ấy :

...Món sở trường của cậu Vũ-
đình-Giác còn làm cho khán giả
phải rậm rộ một lần nữa về chỗ
thắng một bàn, 14-21 trong trận
đấu với Thi...

Thế nghĩa là cái sở trường của
cậu Giác là thắng một bàn, còn
cái sở đoản thì chắc là thua cả
cuộc ấy.

Đồng hồ lười

Lục tỉnh tân văn số 5245, « Đêm
hoa chúc » :

...Boong, boong, đồng hồ trên bệ
thỉnh thoảng buong mười tiếng...

Cái đồng hồ ấy thật là lười.
Mười tiếng không đánh luôn
ngay đi, lại thỉnh thoảng mới
đánh !

Văn hoa

Nghề mới số 2, « Những đêm
trăng... » :

...Những cặp đôi đều đặn, trắng
như ngọc, những cặp tuyết lê mẫm
mỡm tươi đẹp vẫn vô tình đập
trong sóng nước nhẹ nhàng như
én liệng trong mây...

Cặp tuyết-lê (xin hiểu là đôi
vú), lại nhẹ nhàng như én liệng
trong mây, trời ơi, thật là văn
chương quá đi mất !

Còn ai hiểu ?

Cũng số báo ấy, bài « Đồi trắng
thay đen » :

...Sự trái ngược ấy tuy không
quan hệ mà thực ra rất quan hệ...

Thế thì nó quan hệ hay không
quan hệ ? Hay là nó quan hệ
trong cái không quan hệ, rồi lại
không quan hệ trong cái quan hệ!

Nói lời mới

Phụ trương Đông Pháp số 3223,
« Lạnh lùng » :

...Nàng nghĩ ngợi và ném ngã
người ra sau ghế...

Tác giả muốn nói nàng ngã
lưng ra ghế. Nhưng vì muốn nói
một cách mới, thành ra nàng lại
ngã quách ra sau ghế, xuống đất.
Rõ tội nghiệp !

Thế mới rầy

Phụ trương Đông Pháp số 3223,
« Đời tự lập » :

...Vi mình đã độc thân tự sống
tất được tự do tự chủ theo tâm
hồn ý chí... rồi tha hồ mà bình
đẳng bình quyền, tự do hôn nhân...

Nếu đã có hôn nhân, thì lại
không phải sống độc thân nữa,
mà không sống độc thân, theo
tác giả, thì lại không được tự do
hôn nhân. Thế thì làm thế nào ?

Có khó gì ?

Tân Tiến số 32, « Tranh luận » :

...Thì nó làm sao cho khỏi mang
tiếng là phường và áo tui com...

Muốn khỏi mang tiếng là
phường và áo như tác giả nói,
thì mượn thợ may, chứ có khó
gì !

N.D.C.

CABINET D'ARCHITECTE

12 Bognis Desbordes

LUYỆN TIẾP

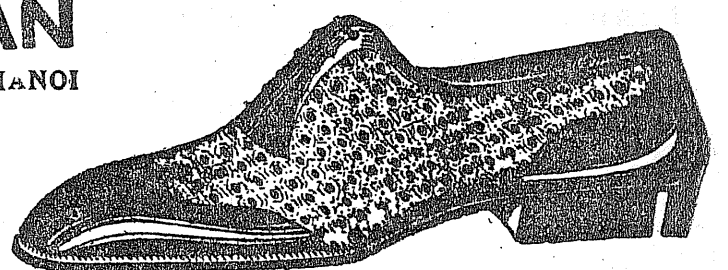
ARCHITECTES DIPLOMÉS

Giày kiêu mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hoi »
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu :

VAN-TOAN
95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HÀ NỘI

có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và lạ mắt
chưa đâu có. Có catalogues gửi đi các tỉnh

giá mỗi đôi từ : 3\$50 trở lên

tử-cung !!!

đón khó chịu, khi hư ra đêm đũa, có khi vàng, khi trắng,
ong bốn chứng đau tử-cung :

-cung và hai sợi giây chằng yếu nên tử-cung sa).
náo động tử-cung, tử-cung có vết mà sinh bệnh).

o hồ hơi, nên hơi độc máu xấu nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng)
độc bệnh phong-tính truyền nhiễm).

cần bệnh, và muốn căn bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc :
g tôi, là thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng

l sẽ được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.

p lớn (10 gói) 1\$00 — Hộp nhỏ (5 gói) 0\$50

VÂN Thudaumot (Namkỳ)

Tổng đại-lý HAIDUONG
Tài-Lương
17, rue Maréchal Foch

Chi-cục HANOI.
36, Rue du Coton
Tél 98

SỐ N G

TRUYỆN DÀI của NHẬT-LINH

(... Người ấy hẳn khoan tha thiết tìm một lý tưởng để cho sự sống của mình có nghĩa...)

PHẦN THỨ NHẤT

NHỮNG NGÀY DIÊM ÁO

EM có thấy lạnh không?
Hiệp vừa hỏi vừa cho ngựa tiến sát bên xe, cúi mình với chiếc khăn len, âu yếm quàng lên vai Thanh. Thanh mỉm cười thu hai tay áp vào ngực, rung mình một cách nũng nịu:

— Nghe anh hỏi, em mới thấy lạnh. Tiện tay, anh buộc khăn cẩn thận lại cho em, kéo gió bay.

Rồi nàng nghiêng mình về phía Hiệp, ngửa cổ lên cho Hiệp buộc hộ nút khăn. Hai con mắt nàng dưới ánh nắng thu trong lớp kính sau hai hàng mi đen và dài. Hiệp toan nói:

— Mặt em lúc này đẹp lạ!

Nhưng chàng giữ lại, vì thấy Sơn, người cháu của chàng đã ở phía bên kia đường cầm giây cương bước lên xe. Hiệp buộc vội nút khăn ngừng lên hỏi Sơn:

— Cháu cho đi thông thả, kéo đường sóc, sợ thím mệt.

Chàng giật mạnh giây cương; con ngựa trắng của chàng nhảy chồm hai chân trước, trồn cổ, hí lên một tiếng dài.

Thấy Thanh nhìn một cách tò mò, Hiệp hỏi:

— Nhà có biết cưới ngựa không?

Thanh lắc đầu, Hiệp tiếp theo:

— Rồi mợ sẽ tập cưới. Cũng không khó gì!

Tuy Hiệp thích cưới ngựa, nhưng chàng vẫn lấy làm khó chịu vì không có ô-tô ra đón. Chàng hỏi Sơn:

— Tài xế vẫn ốm? Ốm gì mà lâu rồi thế? Cháu đã bảo rửa xe cẩn thận rồi đấy chứ?

Sơn thấy nói đến ô-tô, nét mặt hoạt động hẳn lên hình như ở đời chỉ có truyện ô-tô là đáng cho cậu đề ý.

— Thừa chú, cháu phải soay trần rửa mặt một ngày mới hết bần đậy. Cháu toan vặn ra đón chú thím, nhưng sợ chưa vững tay, cho ô-tô xuống ruộng. Cái xe êm lạ, đi đường này mà êm như đi trên sân đất. Chú đổi xe cũ phải các bao nhiêu?

Thanh hỏi Hiệp:

— Có phải cái xe tôi đi hôm nọ không?

— Không, đây là xe cũ. Đây là xe mới để thỉnh thoảng đưa nhà về Hà-noi cho tiện.

Thanh mỉm cười sung-sướng. Câu truyện không được tự nhiên của hai người nói trước mặt đứa cháu đã cho Thanh cái cảm tưởng êm ái được là vợ Hiệp một cách chính thức. Tuy không một phút nào nghi ngờ cái tình của Hiệp đối với mình, nhưng vì thói quen, Thanh vẫn

kêu nàng là thím đối với đứa cháu đã làm cho nàng vững tâm và tin rằng hôm nay nàng thật là một cô dâu mới về quê hương nhà chồng, quê hương của nàng từ nay.

Một chiếc lá rơi vút qua mặt Thanh. Thanh ngừng lên, nói:

— Rặng cây cao nhỉ.

Hai bên đường, những cây gạo lên thẳng tắp: thân cây to lớn vẫn đứng im trong khi các lá tới tấp rung động, tiếng lá rào rào lẫn với tiếng một đàn chim sáo đen. Thanh tần

phấp phồng lo sợ: biết bao nhiêu người đã yêu nàng và nàng đã yêu mà bây giờ đâu? Nàng cũng biết rằng hiện giờ nàng yêu Hiệp một cách thành thực, nhưng nàng vẫn sợ lòng nàng hay thay đổi.

Mới đây, lúc nhận làm vợ Hiệp, nàng đã quyết định xóa bỏ cả quãng đời đã qua và lập nên một cuộc đời mới. Nhưng chưa chi nàng đã thất vọng vì Hiệp không muốn ngỏ cho cha biết; đám cưới của hai người chỉ có một bữa tiệc mời mười anh em bạn thân đến chứng kiến. Thế rồi Hiệp đưa nàng về đồn điền nói là để yêu nhau trong một cảnh thần tiên. Nhưng nàng thì nàng cho là đi trốn.

Vì vậy nên những tiếng nhà, tiếng mợ kêu cách của Hiệp, tiếng

mằn đưa mắt ngắm những chiếc lá rơi cành rơi mãi mới xuống tới đất.

Hiệp quay lại nói:

— Mợ làm như cả đời không được thấy cây gạo.

Thanh âu yếm nhìn chồng:

— Hôm nay em trông cảnh gì cũng thấy đẹp.. Nhà cho em mượn cái mũ đội cho khỏi chói mắt.

Hiệp quay ngựa lại vút mũ vào lòng vợ. Thanh giơ tay đỡ lấy, đội nghiêng trên đầu. Hiệp nhìn vợ, nói:

— Nhưng không cảnh nào đẹp bằng em lúc này.

Chàng vội đề tay lên miệng, trợn mắt nhìn người cháu. Sơn tỉnh ý, sợ chú ngượng, nên vờ nhìn con ngựa, miệng suýt suýt và giật mạnh giây cương để thúc ngựa đi mau

hơn. Hiệp vội chữa:

— Chúng mình trẻ con lạ.

Rồi chàng cho ngựa chạy nước kiệu, vượt lên: dưới chân ngựa, một làn bụi gió thổi tạt ngang bay là là trên ruộng ngô non.

Thanh ngồi ruỗi thẳng hai tay và giao hai chân lại với nhau, yên lặng để nhận thấy rõ nắng thấm qua mấy làn áo vào làm cho nàng ấm áp trong da thịt. Nàng thấy người dễ chịu, nhẹ nhõm; nàng âu yếm nhìn nhìn những đầu ngón tay tròn trắng và những cái móng tay nhuộm hồng bóng loáng in trên nền áo lụa xanh nhạt. Cái gì cũng sáng sủa, sạch sẽ. Lòng nàng lúc đó sung sướng, rạo rờ như chan hòa ánh sáng thu trong.

Xe ngựa ra khỏi rặng cây, đi ngang qua mấy cái nhà tranh tồi tàn, lụp sụp bên vệ đường. Thanh tự nghĩ:

— Ta sẽ khổ sở đến đâu nếu phải sống cái đời khốn nạn trong nhà những gian nhà khốn nạn kia.

Thoảng một lúc nàng nhớ lại cái cảnh truy lạc, nghèo khổ của nhà nàng năm năm trước đây.

Tiếng gọi của Hiệp làm Thanh thôi nghĩ, nhìn Hiệp. Hiệp nói:

— Khỏi cái đời này là đến đồn

điền.

Thanh vui mừng:

— Ô! Thế ra sắp đến nhà rồi!

Hiệp nói:

— Cũng còn ba cây số nữa.

— Đồn điền rộng nhỉ?

— Rộng. Nhưng mà nhiều rừng ít ruộng. Đồn điền ở dưới Thanh-miền mới tốt. Thầy hiện ở đó với bác cả.

Thanh hỏi:

— Đồn điền này bao nhiêu mẫu?

Thanh nói như người đọc thuộc lòng:

— Tám trăm bốn mươi hai mẫu, sáu sào, hai mươi nhăm thước.

— Sao cậu nhớ kỹ thế.

Hiệp nói:

— Mợ cũng phải học thuộc lấy.

— Để làm gì?

Hiệp đáp:

— Đất cát của mợ mà mợ còn hỏi nhớ để làm gì!

THỤT RỬA GIÚP!!!

Lậu. — mới mắc: buốt tức ra nhiều máu, có khi lẫn cả máu trắng — **kính niên:** tiểu tiện thông suốt, có vẩn, ít máu hoặc sáng ra một vài nhọt dùng thuốc số 7. — **chưa rút nọc:** khi ráo mủ, nước tiểu có mủ trắng, quấy đau, ngứa, — ra ròi gà hoặc buồn ngứa trong ống tiểu, dùng thuốc tuyệt nọc lậu số 9 thuốc lậu đều giá

0\$60 một hộp. — Khi khỏi lậu mà nước tiểu khi trong khi đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh mộng-tinh thì dùng.

« **Kiên-tinh-tư-thận hoàn** » mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai: Lén mụn ở quy đầu, phát hạch (soài) hoặc lở loét khắp mình mẩy, mào-gà, hoa-khế rất gán rứt rứt

đau xương rụng tóc, rứt đầu, lưng lay rã hay thối mồm, củ-đinh, thiên-pháo dùng thuốc số 21 đều khỏi chắc chắn giá 1\$00.

Đàn-bà lậu: 7 phần 10 bệnh chỉ ở đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cả ở âm-hộ (vagin) và ống tiểu (urèthre). Bệnh ở ống tiểu thì cũng buốt tức như đàn ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thì khác, nghĩa là không

buốt tức, tiểu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra, nhiều mủ giống như người có nhiều khí hư, thỉnh thoảng thấy hơi tức và nóng ở cửa mình. Để quá tràng ăn vào tử cung, buồng trứng thì nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút độc trừ khí hư số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG 55 Route de Hué (phố Chợ Hôm) Hà-noi... là nhà thuốc chuyên trị bệnh tình, — Nhận chữa khoán — Có phòng thụt rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thứ cao, dán, hoàn, tán chữa các bệnh người lớn trẻ con. — **Đại-lý:** Sinh-Huy Dược-diểm 59 Rue de la gare Vinh

Thanh cười và nói khôi-hài để cho cảm-động :

— Hoa chẳng em chỉ nhớ được mấy chữ hai mươi năm trước, vì đúng với tuổi em hai mươi năm.

Nàng ngược mắt nhìn Hiệp, nhắc lại :

— Hai mươi năm... Em già rồi phải không?

Hiệp nói :

— Mợ khéo ốm-ở lắm.

Son cũng nói chen vào :

— Thế mà cháu trông thím tưởng thím chỉ độ hơn hai mươi.

Thanh cười :

— Hơn hai mươi thì khác gì hai mươi năm.

Nhưng câu nói ngờ ngẩn của người cháu đã làm cho nàng vui sướng vì nàng biết chắc chắn rằng nét mặt nàng còn trẻ.

Xe ngựa vừa lên tới đỉnh một cái dốc. Trên cao gió thổi mạnh hơn, Thanh một tay giữ mũ cho khỏi bay, một tay vén mấy món tóc tỏa xuống mặt, nhìn về phía tay Hiệp chỉ. Hiệp nói :

— Kia là nhà của chúng ta.

Bên một giếng nước trắng lấp-lánh ánh sáng, mấy nóc nhà gạch đỏ tươi hiện sau những chòm cây long-não màu xanh vàng. Hiệp ngồi thẳng người lên, ấn hai chân xuống bàn đạp, đưa mắt bao quát cái đồn điền một lượt, rồi quay lại ngắm vợ. Chàng cho rằng đất ấy và người ấy thuộc về chàng là một sự dĩ nhiên. Chàng không hề tự hỏi tại sao thế và hồn nhiên để hưởng cái thú được làm chủ tất cả những thứ đó. Thanh nói :

— Bây giờ nghĩ đến Hà-nội thật là xa lắc xa lơ.

Hiệp đáp :

— Nghĩ đến làm gì nữa. Suốt đời em sẽ sống ở đây... với anh.

Chàng dơ tay chỉ vòng tròn những đồi ruộng, thôn xóm rải rác trước mặt bảo vợ :

— Tất cả những cái này từ giờ là thuộc về của em.

Chàng nghĩ bụng :

— Còn em thì từ nay thuộc về riêng anh.

Nhưng chàng không nói ra, chỉ mỉm cười và đắm đuối nhìn vợ.

Thanh vờ không biết là Hiệp nhìn mình; nàng đưa tay vuốt tóc mai, hai mắt luôn chớp và đôi môi thắm hé mở có vẻ một người đương lặng lẽ ngắm nghĩ đến một sự sung sướng âm thầm.

(Còn nữa)

Nhất Linh

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo)

CÓI xong trời cho tên đây tớ, Phong đỡ nó đứng dậy và hỏi :

— Bọn kia đâu?

— Bọn nào?

— Mấy người một thám giả!

— Con chắc họ cũng bị trời như con..

— Nhưng ở đâu? Ở buồng nào? Phải đi cỏi trời cho họ chứ.

Không đợi Biên đáp, anh chạy ngay sang một buồng gần đó, vì anh vừa nghe thấy mấy tiếng động khe khẽ đưa sang.

Trong buồng tối om. Phong vừa sờ tay lên tường để tìm khuy đèn điện vừa nghe ngóng.

Bỗng anh chạm phải một vật, không! một người, một người hình như vẫn đứng nép đó và cố ý tránh anh. Phong vội lùi ngay lại, thì lúc ấy, tay anh ta gặp cái khuy đèn. Phong sắp vịn lên thì bỗng có tiếng nói :

— Đừng vặn, vô ích.

Phong kinh ngạc, ngừng tay lại, vì tiếng đó anh nhận rõ ra tiếng đàn bà..

— Vô ích (tiếng kia lại tiếp luôn) Đèn điện hỏng rồi. Mà anh thì phải đứng im.. Nếu không, ta đã có phép.

Giọng nói nghe có vẻ quả quyết lạ. Phong bỗng nghĩ được một kế.

Anh buông tay xuống, nín thở, hết sức nhẹ nhàng đi lần đến chỗ có tiếng nói vừa rồi... Rồi, thoát một cái, anh nhảy sấn tới ôm choàng lấy người kia. Nhưng bỗng đèn bật sáng lên, người kia đã lên mất từ bao giờ, còn anh thì hệt chân đang ngã soài trên sàn gạch.

— Biên, mày vừa vào đây chứ?

Phong vừa ngồi dậy vừa hỏi thế. Biên đáp :

— Vâng.

— Mày bật đèn phải không?

— Vâng.

— Thế ra đèn không hỏng?

— Hỏng thì đã không sáng được.

Phong tức mình quá, vừa chạy ra ngoài vừa cầu nhàu : « Con quái! con quái! Tao thề nếu không bắt được mày, thì... »

Nhưng đến cái cửa ngoài cùng, chỗ ra cầu thang, thì Phong không thể tiến được nữa : cánh cửa ấy khóa lại ở phía ngoài.

Phong hăm hăm chạy vào hỏi Biên :

— Lúc mày vào buồng này, mày không thấy ai?

— Không, vì trong này tối.

— Mày cũng không nghe thấy gì?

— Có. Nhưng con tưởng đó là tiếng cậu gọi con sang!

Phong toan nổi giận, nhưng lại chần chờ được ngay. Anh nhận ra mấy người tay chân của anh đang nằm dúi ở một xó buồng và người nào cũng bị trói kỹ.

— Tao chưa chết là công việc chưa đến nỗi hỏng. Mày cỏi trời cho bọn này, còn tao, tao tìm cách phá cái cửa ngoài kia. Con Mai Hương nó vừa khóa lại.

— Mai Hương? Thế ra cậu gặp Mai Hương trong này?

— Chưa còn ai nữa. Thôi, mau lên.

Phong lại chạy ra. Nhưng lúc ra đến cửa cầu thang, anh kinh ngạc không biết ngần nào, vì cái cửa ấy lúc đó đã mở toang và bên ngoài anh thấy tiếng người ồn-ào đang chèo lên bậc gạch.

XXI. NHỮNG CÂU NÓI LẠ LÙNG CỦA LÊ PHONG

Phong lùi lại mười bước, nép vào một chỗ, bụng bảo dạ :

— Có lẽ chúng nó lại trở về chắc?

Và toan tìm cách báo cho thằng Biên và bọn tay chân của anh biết để phòng.

Nhưng ngay lúc ấy, một bóng người dưới cầu thang, nhô lên đi thẳng vào; theo sau, còn một người nữa, tay cầm một cái máy ảnh nhỏ.

Phong nhận được rõ mặt liền chạy ngay ra :

— Văn Bình.

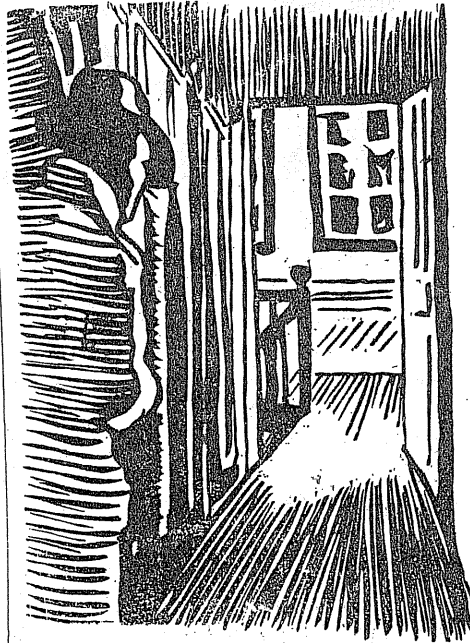
Bình và người kia reo lên :

— Ô Lê Phong! Lê Phong! Chúng tôi tưởng anh bị hại rồi!

Phong cười :

— Tôi cũng vậy. Nhưng thế nào? Sao bây giờ anh mới đến đây?

— Vì chúng tôi đợi anh ở nhà cô Tuyết

Loan... Bọn hung thủ đã bị bắt cả rồi!

Phong không tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ hỏi :

— Bị bắt cả rồi? Bị bắt ở nhà cô Loan?

— Ừ.

— Thế là cái kế hoạch của tôi hỏng phần thứ nhất, nhưng lại được phần thứ hai.. Nhưng sao anh lại không đến đây lúc 12 giờ như lời tôi hẹn?

— Kia, anh gọi điện thoại bảo đừng đến nữa, kia mà!

Lúc đó Phong mới lấy làm lạ :

— Tôi, tôi gọi điện thoại cho anh?

— Ừ, anh lại dặn đi dặn lại rằng chờ có đến đây nữa, mặc anh trông cậy với bọn chúng, vì đến thì thế nào cũng bị chúng bắt.

Phong cau mày nghĩ :

— Quái lạ!... Phải, anh đến đây thì có lẽ bọn chúng bắt thực; nhưng tôi có đánh điện thoại cho anh bao giờ đâu?

— Ô, thế là nghĩa lý gì?

Phong cũng nhắc lại :

— Ừ, nghĩa lý gì?

Nhưng đầu sao, bọn hung-thủ hiện đã sa lưới cả. Ông F. Letout đã trói cả tụi và đang làm biên bản... Ông dặn tôi đến đây tìm thấy anh thì mời anh đến phố chợ Hôm ngay.

— Để làm gì?

— Để đối chứng...

Phong cười gằn :

— Hừ! Đến lúc này mà ông Letout vẫn còn chưa chịu tôi hẳn. Ông vẫn ra vẻ một viên chức « nhà nước » làm việc theo ý mình. Ông bắt được hung thủ là vì những điều chỉ dẫn của tôi, mà ông vẫn làm như không theo ai cả... Nhưng không hề gì...

Đó là lòng tự ái của nhà nghề. Việc quan hệ nhất đã xong : là hung thủ đã bị bắt...

Lúc đó thằng Biên và mấy người chân tay đã gỡ xong trói đi ra. Phong cười :

— Giá tôi chu đáo hơn chút nữa thì chúng đã bị bắt ngay ở đây, không đợi đến ông Letout nữa...

Chợt anh sực nghĩ ra một việc :

— Văn Bình :

— Gì?

— Anh lên đây lúc này có gặp ai xuống không?

— Không. Sao?

— Thế cái cửa gác ai mở?

— Cửa này ầy à? Vâng mở...

Phong nắm cánh tay Bình.

— Hử? Vâng mở... Thế ra... Ô, thế ra nó khóa lại, rồi lại chính nó mở.

— Nó là ai?

— Mai Hương! Mai Hương chứ còn ai!

Mai Hương vẫn còn ở ngoài vòng! Chỉ có nó còn ở ngoài vòng thôi! Nó vẫn còn trên trục tới! Mà có lẽ nó còn nhiều thủ đoạn quỷ quyệt nữa. Người con gái kỳ dị này chưa bị bắt là vì tôi chưa có thể gọi là thắng trận được! Không! Bây giờ cả bọn gian ác kia không còn nghĩa lý gì nữa, vì chúng để cho người ta tóm cổ như những thằng khốn nạn tâm thường khác, nhưng con Mai Hương...

Anh bỗng ngừng bật, cắn lấy môi, hai mắt nhìn xuống đất, về phía cửa một căn phòng... Dưới mép tấm màn dày buông trước phòng, anh thấy hai vật đen loang, làm anh rợn người lên... Nhận kỹ thì thấy đó là một đôi giày, một đôi giày đàn bà chỉ lộ ra ngoài một nửa trước. Sự cảm động làm cho anh nghẹn thở... Phong biết rằng đôi giày kia là giày của một người đứng nép sau bức màn để nghe trộm, mà người nghe trộm ấy, anh cũng biết chắc là Mai Hương... Con người táo-tợn đến thế là cùng!

Phong đưa mắt nhìn thoáng một cái để liệu trước tình thế.

T ông cùng lối đi là cái cửa sổ gác, có chấn song sắt.

Ngoài này thì anh, Văn Bình với bọn Thằng Biên.

Đầu có cánh, người thiếu nữ cũng không trốn đâu cho thoát.

Nghĩ thế, anh liền thông thả tiến lên hai bước, đồng đặc gọi :

— Mời cô Mai Hương ra ngoài này!

Đôi mũi giày đứng yên. Phong lại nói thêm :

— Xin cô đừng phiền chúng tôi phải sẵn đến bắt nữa, mời cô ra...

Đôi giày vẫn hồng hồng nhúc nhích. Phong cười nhạt :

— Được lắm... Tôi muốn mời mọc cô tử tế, cô lại không muốn... có lẽ cô ưa mạo hiểm hơn...

Rồi quay lại gọi bảo mọi người :

(Xem trang sau)

Mời lại

PETROMAX

N° 900. — 100 Bougies.

1 lít dầu hơi đốt

đặng 26 giờ

N 821. — 200 Bougies.

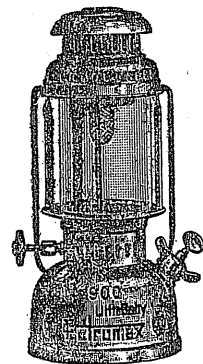
1 lít dầu hơi đốt

đặng 18 giờ

N° 826. — 300 Bougies.

1 lít dầu hơi đốt

đặng 12 giờ

DÈN MANCHON KIỂU MÓ'I RẤT TỐT TÂN

Giòng giới chế tại Đức quốc — Đốt bằng dầu lửa và dầu săng — Rất tinh xảo, rất lịch sự, rất bền bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió — Sải đèn Petromax rất được tiện tận, ít hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chực chắc đều gì, ai cũng có thể đốt được — Các nhà sải đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu Petromax là tốt hơn hết — Đèn Petromax có bảo kiết luôn luôn.

Établissements DAI-ICH

CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG :

PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v. v. Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.

N° 29 Bđ TÔNG-ĐỐC-PHƯƠNG. — CHOLON

— Hai anh đừng chần lười ra... hai anh nữa vào bật đèn trong buồng này, còn thằng Biên thì theo tôi vào «đón» cô Mai-Hương... Nào xông vào đi!

Không ngờ, theo lệnh anh, ai nấy đã sẵn sàng, Phong bật đèn, hai anh quay được đi, miệng lầm bầm mấy câu tiếng tây: «C'est ridicule! C'est ridicule!» Rõ rồi! Rõ rồi chưa!) Khiến cho mọi người kinh dị không hiểu ra sao cả.

Văn Bình chạy theo hỏi:

— Cái gì thế?

Phong gắt:

— Lố bịch chứ sao!

— Ô hay! Nhưng thế nào? Thế còn... (Văn Bình đưa mắt về đôi giày, nói khẽ) còn Mai-Hương?

Phong lườm Văn Bình, tức run cả người lên, đứng lại nói được có một câu: — Chẳng có Mai Hương nào hết!

Rồi cầm đầu đi ra bậc thang, xuống gác.

Trên này, Biên kéo vội tấm màn lớn ra xem lại thì trong phòng om tối, không có một bóng người nào thực, mà đôi giày, trông thấy lúc trước (một thứ giày đàn bà kiểu tối tân, gót cao, mũi nhọn) vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhưng lại là đôi giày không

Phong bức rộc xuống nhà, ra khỏi cổng và đến đứng đợi bọn kia ở bên chiếc xe hơi mà Văn Bình đem tới lúc này. Anh có vẻ suy nghĩ lung lắm và hình như cảm giận hết thảy mọi người.

Nhưng năm phút sau, khi Bình đến gần Lê Phong thì anh đã tươi cười quay lại nói:

— Xin thú thực tôi chưa thấy người con gái nào tinh quái, ranh mãnh đến thế... Cả một bọn đàn ông trai tráng, mà nó coi như một đứa trẻ con...

Rồi làm như quên các việc khó chịu vừa rồi, Phong giơ tay xem đồng hồ:

— Ba giờ kém hai mươi. Thôi bây giờ về thì vừa. . . Không còn việc gì hết.

Bình kinh ngạc:

— Thế nào? Về à?

— Về chứ còn ở đây làm gì nữa: «Con chim xanh bay về tổ rồi».

— Thế nghĩa là thế nào?

Phong đứng đĩnh nói:

— Thế, nghĩa là thế.

— Kì, lúc này không phải lúc nói rõ! Thế còn bọn hung thủ?...

— Bọn hung thủ? Thì chúng nó bị bắt cả rồi chứ sao. Bị ông Letout bắt ở nhà cô Loan, phải không?

— Phải rồi, nhưng...

— Nhưng, nếu tôi không lầm, thì chúng... không còn mống nào ở đó hết.

Văn Bình sững sốt:

— Hử? Cái gì? Anh nói cái gì?

— Tôi nói câu tôi vừa nói.

— Ô, thế ra Mai Hương gạt chúng mình ở đây để đánh tháo cho bọn kia rồi sao?

Phong bật cười:

— Không.

— Thế sao... anh bảo không còn ai ở nhà cô Loan nữa.

— Thế nghĩa là ông Letout dẫn chúng về sở mật thám rồi chứ gì?

Bình trách:

— Thế mà anh cứ nói đùa mãi.

Phong nghiêm mặt lại một cách khôi hài:

— Không, tôi không ưa nói đùa đến thế đâu... Vả lại...

Phong lại bật cười rồi hỏi sang truyện khác:

— À này, lúc này tôi nói đúng chứ?

— Đúng cái gì?

— Mai Hương chỉ để lại đôi giày của cô?

— Ừ.

— Mà, trong đôi giày còn có mảnh giấy nào gửi riêng cho tôi không?

— Không, không ai để ý.

— Thử tìm xem, đôi giày đâu? Có đem xuống không?

— Có.

Biên đưa đôi giày cao gót ra. Văn Bình đưa ngón tay vào thì quả nhiên có một mảnh danh thiếp giắt trong đó. Trên danh thiếp, Bình đọc thấy mấy hàng chữ in lối mới:

HENRIETTE MAI-HƯƠNG

144, Duvallier Hanoi

Phong vẫn giữ vẻ khôi hài lúc này, bảo:

Anh vẫn không đáp.

— Kìa, sao đi đâu anh không bảo? Mà sao lại cho chạy nhanh thế?

Phong không thèm nghe chi hết, cứ mỗi lúc một mở thêm tốc lực, mắt đắm đắm như để tâm trí tận đâu đâu.

Sau cùng, anh hãm xe, quay đầu hỏi Bình một câu rất kỳ quái:

— Anh có thể đi chơi ở to với tôi từ giờ đến sáng mai không?

Bình há mồm ra không hiểu Phong định nói gì.

— Thế nào, anh có đi được không? Nếu không để tôi đi một mình vậy.

— Nhưng đi đâu mới được chứ?

— Đi chơi mà.

— Đi chơi?

— Ừ, chỉ đi chơi thôi. Nếu không, anh xuống.

— Tôi thực không hiểu sao cứ chỉ cữ

— Lật đằng sau xem có gì không?

— Có.

— Đọc xem.

Bình đọc:

«M.H. thành thực mừng ông Lê Phong đã thoát nạn, khuyên ông nên về nghỉ để chấn tĩnh lại tinh thần và kính tặng ông đôi giày này, gọi là chút kỷ niệm tinh quái của một người thiếu-nữ tinh quái».

Trái với điều Văn-Bình tưởng, Phong không lấy những điều riêu cợt trên đây làm tức bực, lại tỏ ra ý vui thích, cất tiếng cười lớn làm vang động cả quãng đường vắng vẻ bấy giờ:

— Văn Bình! Tiếng cười là một của báu trên đời. Nó làm tiêu tán hết bao nhiêu nỗi ưu phiền, nó là cơn gió thổi tan đám mây, nó là ánh nắng tươi trên vườn xuân, nó là biểu hiện của sự vui sống ở trần gian... Không! tôi không thể nào không cười được.

Rồi, như một người hóa dại, anh lên trên xe hơi, dục mấy người lên theo, nhận máy cho xe chạy và lại khảnh khách cười, khiến cho Văn Bình ngẩn người ra chẳng biết tại sao Phong lại lạ lùng đến thế.

Nhưng sự kinh ngạc của Văn Bình lại tăng lên gấp bội khi thấy sau tràng cười điên cuồng đó, Phong lại im lặng, đôi mắt mở lớn, trông thẳng, và cho xe chạy hết phố này sang phố khác, mà chạy rất nhanh.

— Kìa, đi đâu thế này?

Phong không trả lời, mở thêm tốc lực.

— Lê Phong! Đi đâu bây giờ?

anh lúc này lại lạ thế, có lẽ anh hóa điên...

Phong nghiêm trang trả lời:

— Anh không hiểu mặc anh, nhưng tôi không điên. Thế nào, đi hay xuống?

— Ô, thế còn bọn hung thủ?

— Bọn hung thủ bị bắt rồi chứ sao?

— Thế còn anh?

Tôi thì không phải theo đuổi chúng nó nữa.

— Nhưng...

— Chẳng có nhưng gì hết. Bọn hung thủ bị bắt. Bọn hung thủ bị giải về sở mật thám. Vì bọn hung thủ bị bắt nên báo Thời-Thế sẽ được một bài tường thuật nhanh nhất, ngộ nhất, tường tận nhất; thế là công việc của tôi xong.

Bình càng kinh dị hơn:

— Ô, nhưng mà...

Thì Phong có vẻ câu:

— Còn gì nữa? Thế các anh lúc này không ở nhà cô Loan sao?

— Sao lại không?

— Các anh đã chứng kiến rõ lúc chúng bị bắt chứ?

— Rồi.

— Phóng viên chụp ảnh cũng có đấy như lời tôi dẫn chứ?

— Có.

— Mà có chụp được cả ảnh chứ?

— Chụp được.

Phong nhún vai:

— Thế thì anh còn muốn gì? Tôi đã lừa cho chúng vào tròng là công việc của tôi

kết liễu rồi... Hay anh muốn cho tôi được thưởng mê-day? Cảm ơn. Tôi xin nhường chiến công và mê-day cho ông chánh mật thám...

Bình thấy Phong cứ nói vắn vơ mãi cũng đâm gắt:

— Anh thực không đứng đắn tí nào cả.

— Sao vậy?

— Một vụ án mạng nghiêm trọng đến như thế mà anh là người hoạt động nhất trong cuộc săn bắt chúng, bao nhiêu việc bí mật anh khám phá ra được...

Phong vội ngắt:

— Ừ, thế rồi sao nữa? Ồ! Văn Bình! Văn Bình! Những việc đó bây giờ không quan hệ gì lắm. Tôi tưởng nên xếp một nơi đã, rồi tôi dẫn anh về nhà báo, thúc mọi người làm việc để mai báo kịp ra sớm, còn tôi...

Phong ngửa mặt nhìn trời:

— Còn tôi... tôi đi chơi... đi tìm gặp nhiều việc quan trọng gấp năm gấp mười thể, mà bí mật cũng gấp năm gấp mười vụ án mạng bí mật... Tôi đi... đi... tìm... cô Mai-Hương!

Lúc đó, Văn Bình chợt hiểu ra rằng giọng nói của Lê Phong tuy bốn cột, nhưng có ẩn một vẻ chân thật ở trong. Bình biết rằng anh mới tìm ra một điều khác thường, anh mới thấy «một tia sáng» khác thường vụt qua trí anh, nên mới có những cử chỉ ấy.

Văn Bình đề cho Phong đưa đến tòa báo Thời Thế rồi xuống cùng với người phóng viên phụ.

Phong chỉ dẫn qua mấy câu:

— Bài tường thuật các anh viết. Còn bài điều tra thì tôi viết rồi. Ở gần kéo ấy. Đến mai ông Letout có cho người hỏi về gì thêm thì bảo tôi đi vắng, ông cứ mua báo Thời Thế mà đọc... Bấy giờ ở thì... chào các anh.

— Thế còn Mai-Hương?

— Mai-Hương là một con chim xanh, là một sự bí mật thứ hai, là một người tôi đi tìm bấy giờ đây. Nhưng về Mai Hương, các anh không cần nói đến vội. Nói rồi, Phong mở máy cho xe chạy liền. (Còn nữa) **Thế-Lữ**

Sách mới

Những áng thơ hay

do ông Nhuệ Thủy sưu tập, 0\$30

Khởi lam chiều

của ông Lưu Trọng Lư

Nhà xuất bản Phương Đông ấn hành, 0\$20

Chanson par Elle

của ông Nguyễn Văn Yêm, 0\$20

PHONG HOA
TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ
80 Avenue Grand Bouddha Hanoi
Tél. n° 874
GIÁ BẢO
Sáu tháng. Một năm
Trong nước. . . 1\$60 3\$00
Ngoại quốc . . . 3.50 6.50
MỖI SỐ: 7 XU
Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về: ông Nguyễn Tường Tam, 80 Avenue Grand Bouddha Hanoi

CHỮA MẮT

y-sĩ **LE TOAN**

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mỡ, cát, cho đơn mua kính

Phòng khám bệnh: 48 Rue Richaud, Hanoi - Tél. 586

nước hoa nguyên chất

HIẾU CON VOI

1 lq, 3 gr. 0\$20, 1 tá 1\$60,
1 lq, 6 gr. 0.30, 1 tá 2.50,
1 lq, 20 gr. 0.70, 1 tá 6.00,
1/2 kilo 8\$30, 1 kilo. 16\$00

PHUC-LOI
I, PAUL DOUMER, HAIPHONG

Hanoi MM. Tchi-Long 43, Rue des Paniers

Namdingh

Vinh

Huê

Tourane

Saigon

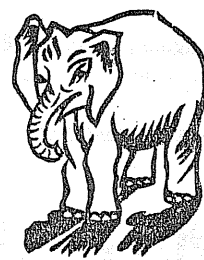
Thiên-Thành Phố Khách

Quân-hưng-Long Rue Sarrau

Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long

Lê-thừa-An hiện Quảng-hưng-Long

Phạm-hạ-Huyền 36, Rue Sabourain

VIỆC PHÁP-LUẬT

nhà cổ-vấn pháp-luật chuyên môn
có bằng Luật khoa cử nhân nay ở:

số 83 phố Quan Thánh, Hanoi
(AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia của v. v...

Giờ tiếp khách { Buổi chiều: từ 5 đến 7 giờ
Buổi tối: từ 8 đến 9 giờ

TRONG NHÀ THUONG

TRUYEN NGAN của KHAI HUNG

HONG thả, rơi rạc, buồn tẻ rơi vào trong mưa phún u ám hai tiếng «Bing-boong!» Rơi theo những giọt nước đọng trên cành bàng khằng-kheo gần trụi lá.

— Năm rưỡi rồi?
— Năm rưỡi rồi!
— Hết giờ vào thăm?
— Hết giờ vào thăm.

Mấy câu hỏi và trả lời của hai người phụ, một người đương lau sàn hiên và một người đương soi luống vườn hoa, khiến Lực buông một hơi thở dài yếu đuối, nghĩ thầm:

— Có lẽ hai tiếng chuông nhà thờ cuối cùng trong đời ta!

Là vì Lực cảm thấy bệnh mình bắt đầu từ sáng hôm nay đã trở nên quá trầm trọng, cảm thấy những thớ thịt dần dần tiêu tán như viên đường phen lạng lẽ tan trong cốc nước nóng. Có lúc chàng đã phải cố gắng sức mới khỏi thiêm thiếp ngất đi. Chàng biết rằng hệ ngất đi, hệ nhằng sống trong giây phút là chết, là hết đời.

— Đời!

Lực mỉm một nụ cười âm thầm, nghĩa là cặp môi chàng chỉ sẽ hơi động dậy và hé ra một tí, cặp môi thâm tím trên bộ mặt xám xanh, với hai gò má đỏ cao và hai con mắt hết tinh thần chôn trong hai quầng đen sâu hoắm.

— Đời!

Lực cố nghĩ đến những sự nhỏ nhen, khốn nạn của đời người, để khỏi tiếc sống, để khỏi sợ chết.

Phải, cái chết của chàng chỉ có một nghĩa thoát li. Cái sống của chàng chỉ có một nghĩa dẫy đạp. Đời chàng có vui thú gì, còn có thể vui thú sao được nữa mà chàng lưu luyến nó.

Trong mấy phút, hai, ba mươi năm hiện ra trong ký ức chàng, tự chia ra mấy thời kỳ rõ rệt.

Chàng nhớ nhất đám năm sau cùng mà chàng vẫn cố quên đi, cố sũa đuổi đi, cố xóa hẳn đi. Tựa đàn ruồi bâu vào đĩa mật, quăng đời ngẩn ngủ ấy vẫn ám ảnh bám chặt lấy trí nghĩ chàng và sống lại với những mẫu mực rõ, với những tiếng nói, câu cười, với những tính tình vui, buồn, mừng, lo, tức, giận: Những bức tranh hoạt động và biến đổi như treo ở trước mắt chàng. Chàng thấy chàng sống trong một tòa nhà yên lặng, ở một thành phố nhỏ yên lặng, với một người thiếu phụ xinh đẹp mà chàng yêu, yêu nồng nàn tha thiết, yêu đắm đuối say mê, mà chàng như muốn trao cả linh hồn cho vậy.

Người thiếu phụ ấy là con một ông bạn già làm cùng sở. Một hôm chàng đến chơi nhà bắt gặp đang bỏ cau phơi... Thế là chàng yêu ngay. Rồi hỏi, rồi cưới.... Trời ơi, hạnh phúc của người ta phải cầu kỳ tìm ở đâu xa? Bao giờ nó cũng ở ngay trước mắt mình, chỉ việc lưu ý đến nó, chỉ việc muốn nó là được ngay.

Hạnh phúc dễ dãi, giản dị, Lực hưởng một cách đầy đủ hoàn toàn mà có lẽ còn sẽ hưởng mãi mãi, nếu một ngày kia chàng không ngẫu nhiên bắt được một bức thư của một người bạn gửi cho vợ....

Hai tiếng, — nói một ý nghĩ thì đúng hơn, — hơi làm động dậy cái cảm đã gần lạnh cứng:

— Khốn nạn!

Thế rồi, sau nhiều trận cãi nhau, chửi nhau, đánh nhau om xòm, người đàn bà bỏ về nhà ở với cha mẹ đẻ.

Từ đó nhẵn nay, Lực không một lần nhắc đến, không một lần hỏi đến vợ, mà cũng không kiện đòi ly-dị. Mỗi người ở một nơi, như không ai quen biết ai nữa.

Từ đó nhẵn nay đã hơn ba năm. Hơn ba năm, Lực sống tro tro, sống với sự nhớ nhung thương tiếc. Vì Lực vẫn còn yêu Minh. Có lẽ sự xa cách

tội, thì không những chàng tha tội, mà chàng còn cảm ơn Minh nữa.

Nhưng biết đâu Minh lại không cũng nghĩ xa xôi như Lực! Biết đâu Minh không sợ bị người đời mỉa mai, chê cười rằng đã khốn nạn có ngoại tình, còn dám vác mặt về nhà chồng?

Lực nghĩ thầm: «Biết đâu hai người không cùng một tâm trạng».

Và ý nghĩ ấy làm cho chàng cảm thấy chàng yêu Minh.

Trên cái bàn con bên cạnh giường ngủ, một bông hoa hồng hàm tiếu cánh tươi còn đọng giọt mưa, hé tặng chàng một nụ cười kín đáo, âu yếm.

Buổi trưa người khản-hộ đến tiệm thuốc cho chàng. Chàng cố hết sức lấp bấp một câu hỏi sẽ: «Hoa hồng ngoài sân đẹp lắm?» Tức thì người khản hộ thương hại ngắt cho chàng một bông và cảm vào một cái lọ không.

Lực đau đớn nghiêng đầu trên gối để được ngắm nghĩa bông hoa. Bông hoa vẫn tươi, sắc mịn và mát như cặp má hồng cô thiếu nữ....

Hiệu bán máy hát ở phố Hàng Bông vừa cho chạy một điệu âm nhạc du dương êm ái....

Và lơ mơ Lực thấy hiện ra khuôn mặt quen quen. Khuôn mặt Minh, vợ

nhưng đau đớn quá, không sao nhúc nhích được mình mấy nữa.

Ngọn đèn điện trên đỉnh màn chiếu thẳng xuống bông hoa hồng một luồng ánh sáng chói lòa. Lực định thần nhìn kỹ, thấy mây cánh hoa hơi rung động... Một con xâu sắc xám ngoi đầu vươn cao thân lên, rướn nhìn chung quanh mình...

Lực kinh hoảng vì chàng nghe như có nhưng nhúc một đàn ròi đương đục phổi chàng.

Chàng kêu ú-ớ mấy tiếng. Tức thì người đầy tớ đương ngồi khóc thút thít ở chân giường đứng phắt dậy như có máy bật lên:

— Cậu ơi, cậu ơi, cậu tỉnh đấy à?

Một nụ cười thoáng qua trên môi Lực. Người đầy tớ nắm chặt lấy tay chủ, vừa khóc vừa nói:

— Cậu đừng bỏ con... ở lại một mình... cậu đi...

Thấy tay chủ sẽ nắm lấy tay mình, người đầy tớ hiền ngay, ghé sát tai vào miệng Lực.

— Thế nào, Bật?

— Bẩm cậu, con đã đánh giấy thép vào Nghệ-an rồi. Thế nào sáng mai ông phán con cũng ra tới nơi.

— Được.

Bật sực giật tay lên rụi mắt, rồi nhớ đến lời dặn của người khản hộ, cầm cốc nước sôi, lấy thìa con đồ cho chủ uống.

Giữa lúc ấy ông thầy thuốc được tin báo có người chết, thông thả bước vào phòng, hỏi Bật qua quýt mấy câu. Rồi ông xoa đầu người ốm mà bảo rằng:

— Cố ngủ đi nhé. Sáng mai tôi tiêm cho một ống long não nữa thì không việc gì hết.

Cặp mắt sắp chết dăm dăm nhìn người cứu mệnh, tỏ sự cảm ơn.

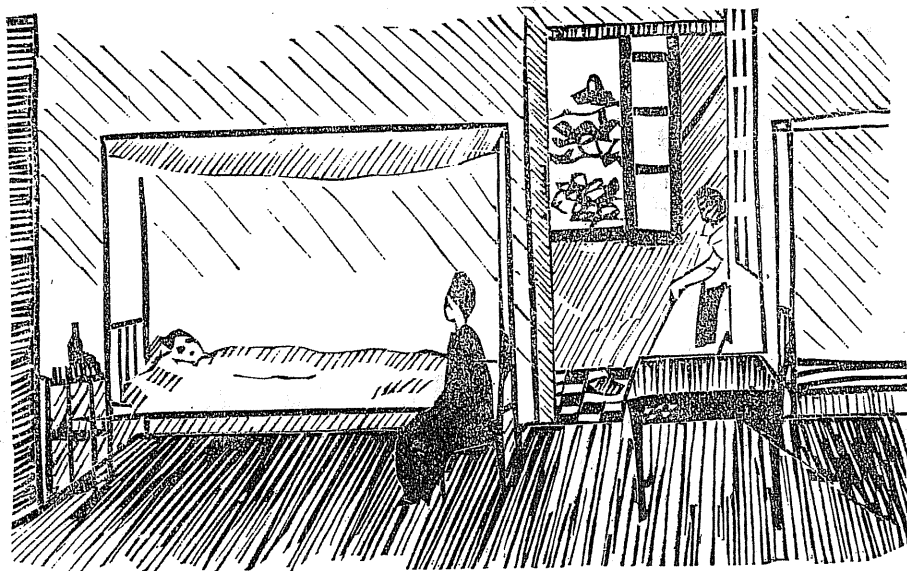
— Còn phổi yếu thì đã có thuốc A-B, Tiêm rồi cũng khỏi.

Rút lời, ông ta mỉm cười gật đầu chào rồi lạng lẽ bước ra hiên.

Lực vẫn thừa hiểu rằng mình chết. Nhưng câu nói của thầy thuốc bỗng có mãnh-lực thổi luồng hi vọng ấm áp vào linh hồn giá lạnh của chàng. Chàng cảm thấy giòng máu chạy mau hơn ở trong các huyết quản... Và chàng cố nuốt những thìa nước sôi trôi qua cuống họng bị thương.

Nhưng nhác đề mắt tới bông hồng với con xâu nằm vắt ngang, chàng lại kinh sợ, để nước sôi ứa cả ra cầm.

(Xem trang sau)

làm cho tình yêu của Lực càng nồng nàn tha thiết hơn xưa....

Đã nhiều lần Lực viết cho Minh những bức thư rất dài để gọi Minh về, nhưng mỗi lần viết xong thư, chàng lại xé vụn vắt đi. Tha thứ thì vẫn dễ. Sự khó khăn chỉ ở cách tha thứ. Phải, tha thứ bằng cách nào cho mình khỏi bị mỉa mai, chê cười, cho lòng tha thứ của mình không bị coi như tình hèn nhất.

Nếu Minh tự ý về nhà, ăn năn chịu

chàng... Chàng sung sướng thôn thừ. Hình ảnh kia một lúc một xa, một phai....

Rồi Lực ngất đi... rồi lịm đi... sau cái nghĩ cuối cùng: «Thế là hết!»

•
Khi Lực sống lại thì trời đã tối hẳn. Ở ngoài gió từng cơn rít lên, và tạt mạnh những hạt mưa sắc vào cửa kính. Chàng tưởng vừa ngủ một giấc dài. Nghe có tiếng khóc rung-rức ở bên giường, Lực muốn ngồi dậy xem ai,

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

ENTIÈREMENT REMIS A NEUF

Changement de Propriétaire

Sa cuisine est réputée la meilleure du Tonkin. Le Restaurant de la Paix est le rendez-vous de la bourgeoisie annamite à qui le meilleur accueil est toujours réservé.

Repas soignés à partir de 1 \$ 20
Chambres R. P. Bert — 1. 50
Chambres dans Pavillons et Parc Splendide, unique à Hanoi.

Charles GUILLOT, Propriétaire - Gérant

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 29 April đến thứ ba 5 Mai 1936

CRIME ET CHATIMENT

Diễn theo một tác-phẩm của nhà đại văn hào nước Nga Féodor Michailovitch Dostoiewski — Những tài-tử HARRY BAUR, PIERRE BLANCHAR, MADELEINE OZERAY, LUCIENNE LEMARCHAND và MARCELLE GÉNIAT sắm những vai chính.

Tuần lễ sau LILION

Các tài-tử CHARLES BOYER, FLORELLE, MADELEINE OZERAY, ROBERT ARNOUX, ALCOVER và ROLAND TOUTAIN sắm những vai chính. — Một phim rất hay, diễn theo một chuyện lạ lùng, mới mẻ, bài-trí rực rỡ, rực rỡ nhất là cảnh thiên-đình, Liliom là một phim vĩ-dại đáng ghi vào lịch sử chiếu bóng...

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 1er đến thứ năm 7 Mai 1936

J'ÉCOUTE

Một phim mới, rất vui, rất hay chưa chiếu ở Hà-thành lần nào. JOAN BLONDELL và PAT O'BRIEN sắm vai chính.

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — N° 149, Phố hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-tổ rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bảo chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MỖI AN HÀNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mời lại lấy, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại-lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sâu, rức đầu, chóng mặt, đau mỗi thân thể, buồn bã chán tay... Nhất là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh nở nhiều lần tổn hại chân huyết và các cô tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết tím, nhạt... đều vì khí huyết suy nhược mà làm các bệnh như vừa nói trên. Kíp dùng « Tự lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu đổi được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bổ huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cô được trăm đường mãn nguyện, thân thể khỏe mạnh, tai mặt hồng hào, gân xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẤT ĐIỀU

Kinh hành khi lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần hay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhạt... tức là kém huyết mà mắc bệnh bất điều. Dùng « Điều kinh bổ huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bởi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00.

BỆNH KHÍ HƯ

Bị đi nọc bệnh lậu hoặc dương mai — ra chất nhờn, tiểu tiện khi trong, khi vàng, đau bụng nổi hồng, huyết ra xám, đen, có khi lẫn máu. Buồn bã chán tay, rức đầu chóng mặt, mờ mắt, ù tai... Dùng « Đoan căn khí hư ẩm » số 37 (giá 1\$00) và « Tảo nhập khí hư trùng » số 38 (giá 0\$50) chỉ 3, 4 hộp là thể nào cũng khỏi hẳn và lợi đường sinh dục về sau. Trăm nghìn người đã ơn nhờ hai thứ thuốc này mà có con nối hậu, mọi sự như ý. Có bệnh hỏi qua người đã dùng sẽ biết.

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ù tai, vàng đầu, rụng tóc, đau lưng, tiểu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sậu tinh, nhiệt tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc **Lưỡng nghi bổ thận** số 20 này bảo chế rất công phu, có vị phải tâm phơi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phải chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thổ khí... Công hiệu của thuốc này không phải là nhỏ, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm lắm cũng chỉ dùng 3 hộp thuốc này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LẬU

Mới mắc : tức buốt, ra mủ... Kinh niên : tiểu tiện vẫn đục, có căn. Ít mủ ướt quy đầu... dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lắm cũng chỉ hết 8 hộp là cùng, nhất định thể nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở loét quy đầu, phát hạch, lên soài, đau xương giắt thịt. mọc mào gà, hoa khế, mới mắc hay đã lâu dùng thuốc số 18, nặng lắm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYỆT NỌC LẬU GIANG MAI

Tiểu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẩn nhồi nhối ở đường tiểu tiện, ướt quy đầu. Bắp thịt rụt, đau mỗi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ù tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lậu hoặc Giang mai chưa tuyệt nọc, phải kíp dùng « Tuyệt trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bổ ngũ tạng » số 22 (giá 1\$00), vi trùng bệnh sẽ tiêu tán đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

Các nhà đại-lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong : Nam Tân, 100 Bonnal. **Haiduong :** Phú Văn, 3 Paul Dourmer. **Hongay :** Hoàng đào Quý, 5 Rue des Théâtres. **Nam-định :** 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. **Thái-bình :** Minh Đức, 97 Jules Piquet. **Lạngson :** Lý xuân Quì, 10bis rue du Sel. **Túy-hòa :** Nguyễn xuân Thiệu. **Quinhon :** Trần văn Thăng. **Huế :** Văn Hòa 29 Paul Bert. **Vinh :** Sinh Huy 59 Phố Ga. **Saigon :** 109 Rue d'Espagne. **Vientiane :** Phan thị Lộc rue Tafforin.

Bát lấy khăn cùi xuống lau cùi cho chủ. Lực thì thầm :

— Vứt hoa đi.

Chàng phải nhắc lại một lần nữa Bát mới hiểu mà rút bông hồng vứt vào bỏ.

Một lát sau, trong khi Bát loay hoay sắp sửa đỡ chủ trở mình vào phía trong, thì một người thiếu phụ khóc bù lu bù loa tiến vào trong phòng :

— Anh Lực ơi, sao thế anh? Sao lại ra nông nổi thế, anh?

Lực ú-ớ gọi :

— Minh!

Nhưng Minh không nghe rõ.

— Anh Lực ơi, sao lúc mới ốm, anh không báo tin cho em biết, để em đến hầu hạ, trông nom anh?... Khổ em chưa? Anh ốm nặng thế này mà chả có ai ở bên anh, săn sóc thuốc thang cho anh... Anh Lực ơi, anh có biết em là ai không? Anh có nhận được em không?

Lực sẽ gạt.

— Anh Lực ơi, tội em to quá... anh có tha thứ cho em không?

Lần thứ hai, Lực sẽ gạt.

— Vâng, em vẫn biết... anh tốt lắm, anh quân tử lắm... Thế nào anh cũng tha tội cho em... Từ nay em sẽ ở luôn bên mình anh... em chăm nom thuốc thang cho anh... Rồi vài hôm nữa anh khỏi, em sẽ đưa anh về nhà... Nhà, anh nhà?... Anh yêu em nhà?... Anh đừng giận em... tội nghiệp nhà?

Lực mỉm một nụ cười, — nụ cười chết trên cặp môi chỉ còn hơi động. — Minh ngừng lại vài giây, đặt bàn tay thơm tho, mắt rơi lên trán chồng, rồi lại nói tiếp, giọng nói đầy vẻ thành thực, âu yếm :

— Anh Lực ạ,... em Minh của anh

yêu anh, thương anh, bầu anh... Em Minh của anh không thể nào sống xa anh được. Anh đừng bỏ em Minh của anh... anh đi nhà, anh Lực nhà?... Anh để em góa bụa thì em cũng đến chết mất thôi, anh Lực ạ,.... Vâng anh thì em sống làm gì?... Ban nãy em nghe thầy em bảo anh ốm nặng, điều trị ở nhà thương Bảo-hộ, mà em suýt chết ngất đi đấy anh Lực ạ... Rồi em tất tả chạy vào thăm anh... em phải năn-nỉ van lạy mãi người ta mới cho phép em vào thăm anh đấy, anh Lực ạ... Sao người ta lại ác thế, anh Lực nhỉ? Sao người ta lại định ngăn cản không cho vợ thăm chồng như thế nhỉ?...

Chuông nhà thờ lớn thông thả buồm bốn tiếng «bing-boong». Rồi kế tiếp mười hai tiếng «keng» chậm chạp, rạc ròi. Một cơn gió mạnh hét lên. Mấy chiếc lá bàng khô — có lẽ những lá cuối cùng — văng mạnh vào cửa kính.

Lực rung mình tưởng tượng ra tiếng gõ cửa của Thần Chết đến lôi chàng đi.

Một tiếng nấc! Linh hồn chàng rời xác thịt. Nhưng nụ cười vẫn còn lưu luyến trên cặp môi xám ngắt.

Rồi ánh sáng yếu đuối một buổi sớm mưa phùn lạnh lẽo, lạnh lẽo rơi qua cửa kính xuống ba người: một người chết nằm trên giường và hai người sống quỳ dưới đất.

Có ai mở hé cửa, lớn tiếng gọi :

— Minh!

Minh ngơ ngác nhìn :

— Đi thôi, Minh!

Đó là tinh thần của Minh đã y lờ lện đến đón Minh.

Khái-Hung

LE TEMPS VOUS ATTAQUE COTY VOUS DÉFEND

Pour rester
— jeune —

Pour plaire
tous jours

Son traitement de Beauté, moderne
complet, rapide, simple, efficace

10 minutes le matin.

10 minutes le soir.

AGENTS :

L. RONDON & Co L^{td}

18, Bd Dong Khanh, Hanoi

**Lập một lớp sư-phạm
để tuyển các giáo-viên**

Hội đồng học chính định hết hè năm nay sẽ mở một lớp sư phạm để tuyển các giáo viên. Các học sinh được tuyển vào lớp sư phạm này sẽ phải có từ bằng thành chung trở lên. Hạn học chỉ trong một năm là thi ra. Chương trình học phần nhiều là khoa sư phạm, tâm lý học v.v.

Thế là rõ ràng về cách tuyển bổ, nhà học chính sẽ tuyển bổ nay mai.

Những kỳ thi lên lớp bãi đi

Kể từ hè này vào, những học-sinh đã đỗ Sơ-học yếu-lực và học-sinh năm thứ nhất lớp trung-đẳng năm thứ nhất các trường Kiên-bị sẽ không phải qua một kỳ thi lên lớp nữa.

Lựa chọn học trò sẽ dựa vào những kết quả về sự học trong năm vừa qua.

Thuế xe tay Hanoi sẽ tăng

Phủ Toàn-quyền đã duyệt-y cho thành-phố được tăng thuế xe tay từ 2p.50 lên 3 00. Có lẽ thuế ấy sẽ bắt đầu thi hành từ đầu tháng Mai sắp tới.

Cuộc hội-kiến các bộ Tham-mưu quân-sự

Lon ires 18-4. — Một tờ thông-tư công bố sau khi hội kiến các bộ Tham-mưu quân-sự bề mặt nói rằng cuộc hội kiến ấy đã diễn trong một bầu không khí rất thân mật và trong phạm vi mà các chính-phủ Anh, Pháp, Bỉ đã định trước.

Nước Đức dự bị chiến tranh

Có tin nói rằng ở miền cương giới Hòa-lan, Bỉ và Pháp, nước Đức đang tìm cách làm cho vững bền thêm. Hiện đã xây các pháo đài khắp các nơi.

Lại thấy đắp thêm nhiều đường quân bị và dự định đặt đường xe lửa quân bị đi từ Coblenz đến Sarrebruck.

Kinh thành Addis Abeba bị bắn

Addis Abeba 17-4. — Trái với tin trước, phi cơ Ý bay trên kinh thành không ném truyền đơn, mà lại dùng súng cối xáy bắn xuống quanh hoàng cung. Một số ít người đã bị thương.

Ý không chịu hoãn binh

Genève 18-4 — Ông Paul Bencour đã khẩn khoản xin ông Aloisi, đại biểu Ý, nói với chính phủ La-mã hoãn chiến ở Đông Phi, đầu trong một thời-gian ngắn cũng được Ông Aloisi điện về La mã, song chính phủ Ý không nghe.

Ý vẫn tiến ở Đông Phi

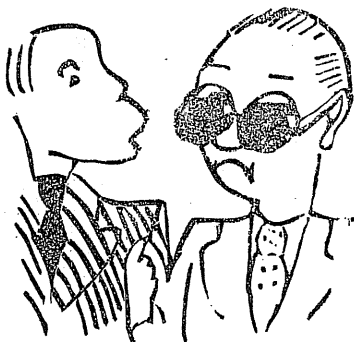
Rome 21-4 — Đại doanh của quân Ý đã rời tới Dessié và đóng ở đó.

Có tin chắc chắn rằng quân Ý đã thắng một trận về phía Ogaden và tiến được 100 cây số.

Hoàng hậu Á đã rời Addis-Abeba đi nơi khác.

Theo tin ở Djibouti thì chánh phủ Á đã rời đi nơi khác, hoàng hậu đã chạy ra Amba ở phía tây tỉnh Addis rồi sẽ tìm lối đi với Hoàng đế. Trong tỉnh chỉ còn ít cảnh binh.

Các phạm nhân được tha. Ngân hàng của Á báo cáo đóng cửa. Tiền và quí vật ở các nhà băng hay nhà thờ đều đem chôn cả.

— Kia sao anh lại đeo hai kính.
— Ấy, tôi vừa cận thị, vừa đau mắt.

Chuyện Ta, chuyện Tàu

Hai Bà đánh giặc giá 1 xu, là chuyện hai Bà họ Trương đánh Tàu, Nguyễn-Tử-Siêu soạn rất hay, lại có hình vẽ đẹp, 16 trang lớn, vài ngày ra một cuốn.

Lịch-sử Vợ Ba Đề-Thám mưu-trí rồi-rang vô cùng, Thám nhờ có người vợ này mà nổi tiếng « Kiệt-hiệt » đã trọn bộ, giấy 96 trang, giá 0\$10.

24 người anh-hùng cứu quốc dày 544 trang lớn, bìa đẹp, giá 1 \$ 20.

Tục 24 người anh hùng cứu quốc dày 160 trang lớn, giá 0 \$ 40.

Tiền Hán diễn nghĩa chuyện Bái-Công, Hạng-Vũ hay vô cùng, dày 653 trang lớn, bìa đẹp, giá 1\$30.

Đông-Chu Liệt-Quốc diễn nghĩa hay hơn Tam-quốc dày linh 2000 trang, giá 1\$50

Mua buồn, mua lễ thơ, mandat đề cho nhà xuất-bản :

Nhà in Nhất-Nam 102 hàng Gai Hanoi (Cò gọi Contre rembent cước phí người mua chịu)

THẬP LẬP KIM ĐAN

TRỊ ĐAU DA DÀY — PHÒNG TÍCH Ẩn không tiêu, Dày da bụng, Dày hơi, Hay ợ ợ chua, Sỏi bụng, Đau bụng, Đau ung. Tức ngực... — nhẹ 2, 3 ve, nặng 4, 5 ve LÀ KHỎI HẸN, — mỗi ve to 0\$35

BẢO HÒA DƯỢC PHÒNG

32 RUE DU PONT EN BOIS (phố cầu gỗ) HANOI

Đại-lý : Haiphong MAI-LINH 60, 62 Paul Doumer — Vinh SINH-HUY 59 Maréchal Foch — Huế KIM - SANH Dược-Cục, My-loi, Cau Hai, gare (Huế) Hadong MINH-HUNG 64 R. Ng. hữu Độ

TRỪ TUYỆT BỊNH SIỀNG

thuốc SIỀNG Hiệu NHANH-MAI

Ai dùng thuốc này không hết bệnh, của một tôi thường mười, và dấm làm giấy cam-doan cho mỗi vị dùng thuốc HAY VÔ SONG GIÁ 0 \$ 30

Định sống uống thuốc này vào thì hết liền (kỳ-thai) Quí vị mắc phải chứng bệnh siêng. Đau đầu lâu, đau nặng thế nào, dùng đến thuốc này trừ tuyệt bệnh, hiệu nghiệm như thần. Chứng siêng sinh ra bởi dấm lạnh đóng trong lỗ phổi, phổi không thông hơi thở khó khê. Dấm lạnh càng nhiều, bít lỗ phổi, thì hơi thở càng khó khăn một nhọc, người bệnh lúc lúc khó chịu vô cùng. Người yếu sức gặp lúc dấm nhiều phổi bị nghẹt, thở không kịp phải chết đuối. Vậy khi siêng, bắt luận đau lâu hoặc mới phát đau nặng nhẹ thế nào, dùng đến thuốc này hiệu nghiệm như thần, uống vào, dấm hạ, hết siêng tức thời. Khắp nơi có bán, nơi chủ đại-lý NHANH-MAI. Mua sỉ do nơi nhà thuốc NHANH-MAI 298 Paul Blanchy boîte postale N° 63 SAIGON.

Giá mỗi ve 0\$30
Hanoi : do nơi Nguyễn-văn-Đức 11 rue des Caisses
Huế : Viễn-Đệ, 11, quai de la Susse
Pnompenh : Huynh-Tri 15, rue Ohier
Vientiane : Lê-xuân-Mai (Ấu-Ba)
Vinh : Vinh-hung-Tường 77, rue Sarraut.

FUMEZ LE JOBB
OU NE FUMEZ PAS
Le paquet vert 0\$06

TÌM THẤY CỦA

Người ta sống ở đời không gì sung sướng bằng được khỏe mạnh luôn, người đang có bệnh, hoặc thân thể yếu đuối, được thuốc hay, khỏi bệnh, thấy khỏe mạnh, tức cũng như là đã mất của mà lại tìm thấy. sự sung sướng kể sao cho xiết; tiền của dễ tìm, thuốc hay khó kiếm, dùng thuốc không phải đường, không những là không khỏi bệnh mà lại còn hại cho thân thể nữa. Bởi vậy, bản hiệu chế ra thứ rượu « **Cấp-Kê Hồ-Cốt** » là một thứ rượu thuốc của bản hiệu đã từng nghiên cứu trong hơn 20 năm chuyên dùng **cao hồ-cốt, cấp-kê, xương bìm-bịp, sâm, nhung, kỷ, quế** thượng hảo hạng chế ra, bất kỳ nam, phụ, lão, ấu, ai đã dùng qua, cũng công nhận rằng thứ rượu này rất là kinh nghiệm. Nhà Đoàn đã khám nghiệm thứ rượu này đúng, vệ sinh, ngày 1 Mars 1935 đã cho phép bản hiệu chế tạo ra để bán. Thứ rượu « **Cấp-Kê Hồ-Cốt** » này chuyên trị các bệnh : Đản ông, đản bà, trúng phong, méo mồm, bán thân bất toại, đau lưng, đau xương, đau bụng, đau bụng kinh niên, đau tức, đau xuyên ra sau lưng, sau vai, phong tê, thủ thấp. Đản ông : liệt dương, phát thận, tỉnh khí, bất cố. Đản bà sản môn Đản bà, con gái : Kinh nguyệt bất điều khí hư, huyết hư, sinh ra xanh xao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chông mặt : dùng thứ rượu này thì được béo tốt khỏe mạnh. Đản ông thì tráng dương cường khí, đản bà thì kinh điều, đều, huyết tốt, thai sinh giai, đản bà mới đẻ uống một chai, thì đổi máu xấu sinh máu tốt, trông thấy đỏ dangay thật rất là thần hiệu, các quý khách ai có dùng qua mới biết, bản hiệu không dám nói sai.

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80 — Chai nhỏ

01.40 là 1\$00 — Chai nhỏ 01.20 là 0\$50.

Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng củ cải, rau cải.

QUẢNG-ĐÔNG-TỈNH
BẢO-ĐA-HOAN kinh-cáo

TIỆM CHÍNH : Bảo-Da-Hoan, Quảng-Đông tỉnh.

Tổng-Đại-lý : Bảo-Tâm-Chai, 13 phố Chính Đạp-cầu, (13 rue principale).

CÁC CHAI-ĐIỂM : Bảo Nhuận Than, số nhà 5 phố hàng Đường Hanoi. **Haiphong :** Lâm Sâm Kỳ nhà số 1 phố hàng Cháo (1 rue Formose). Mỹ Chân Tường, nhà số 88 phố hàng Cốt (88 rue Maréchal Pétain). Khang An, nhà số 50 phố Tám gian (50 avenue de Belgique). **Namdinh :** Mạnh Mậu nhà số 215 phố Khách (215 rue Maréchal Foch) **Son-tây :** Ích Sinh Đường, phố Cửa Tả. **Bacninh :** Gia Hưng Đường, ngõ rạp hát phố Tiên an. Hoàng hoa y viện, nhà số 200 phố Tiên an. Đầu Hoa y quán nhà số 67 phố Ninh xá. **Thaibinh :** Madame Phan Lung, n° 9 Phố Nguyễn duy-Hàn **Phulang-thuong :** Vĩnh Đồng Thái. **Thainguyen :** Vĩnh Hòa, phố Chợ.

Bản hiệu lại mới mua được 9 bộ **xương hổ**, 2 bộ **xương sơn-dương**, 1 bộ **xương gấu**, nấu thành hơn 600 lượng cao, bán tại **lồng Đại-lý** của bản hiệu tại phố **Chính Đạp-cầu**, số nhà 1., giá bán mỗi lượng là 4\$00. Xin mời các quý khách chiểu cổ mua giúp cho, bản hiệu xin cam đoan rằng cao thật, nếu các quý khách dùng không được công hiệu gửi trả lại, bản hiệu xin trả lại tiền.

BẢO-ĐA-HOAN CHỦ-NHÂN KINH-CÁO

ĐỘC GIẢ HÃY CÒI CHỦNG

NHỮNG THỨ THUỐC NHÂM TRỊ BỆNH PHONG-TÍNH NÓI TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong tính, như : Lậu, Tiêm-la, Cốt-khi, Hột-xoài, Giang-mai... v. v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhứt mỗi, tiểu tiện bón uất, nếu để lâu sanh ra tê bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu **ÔNG TIÊN** trong ít ngày sẽ thấy trong mình được nhẹ nhàng nước tiểu có giây có nhớt, hoặc đục như nước gạo... đó là nọc độc hãy còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải rằng dùng cho thường sẽ hết rút.

Bệnh đản bà

Có nhiều người bị gốc độc bệnh phong-tính của đản ông sang qua, nay đau mai mạnh huyết trắng ra đầm dĩa, lộn mủ lộn máu, hôi tanh khó chịu, lầm tưởng là đau Tử-cung là Bạch-đái, dùng thuốc hết tiền mà bệnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiệt mạng, vậy phải dùng thuốc

Sưu-độc bá-ứng hoàn

hiệu **ÔNG TIÊN** mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mẩy ghê chốc, u nhọt lở loét cùng mình mau dùng thuốc **SUU-ĐỘC BÁ-ỨNG HOÀN** hiệu **ÔNG TIÊN** hết sức cộng hiệu. Chúng tôi dám nói quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc **SUU-ĐỘC BÁ-ỨNG HOÀN** hiệu **ÔNG TIÊN** ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc, tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tính.

ĐẠI CỤC ÔNG TIÊN DƯ'OC PHÒNG
68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCCURSALES :

HANOI a) 38 Phố Huế — b) 57 Hàng Lọng — HAIPHONG 79 P. Doumer — BAC-NINH Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hà Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare ĐÁP-CẦU Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÊN-BÁY Avenue de la Gare

VIÊN-ĐÔNG

TỒN TÍCH HỘI

Của Hội tư - bản **SEQUANAISE** thành Ba-lê lập nên Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng, một phần tư đã góp rồi Công-ty hành - động theo chỉ - dụ ngày 12 tháng tư năm 1916 Đăng-bạ Hanoi số 419

Món tiền lưu - trữ (Tinh 440.586\$57 để Hội hoàn vốn lại đến ngày 31 Décembre 1934 cho người đã góp).

GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở HANOI 32, Phố Paul-Bert. — Giấy nói số 892 Sở Quản-lý ở SAIGON 68, đường Charner. — Giấy nói số 1099

Bảng xổ số hoàn tiền về tháng Mars 1936

Mở vào ngày thứ hai **30 MARS 1936** hồi chín giờ sáng tại sở Quản-Lý ở số 68 đường Charner, Saigon, do ông SOUBRIER Đại-lý sở máy Sỏi Bắc-Kỳ, bà CORDIER và bà RIGAUD dự-tọa

Những số trúng	Danh sách các người trúng số	Số tiền hoàn lại
	Lần mở thứ nhất : hoàn vốn bội phần Những số đã quay ở bánh xe ra : 958-5.608	
	Lần mở thứ hai : hoàn nguyên vốn Những số đã quay ở bánh xe ra : 2707-816-804-2556-1.262 1959-995-2717-2.082-2.635-641-1.644-2.842-1.909-1.138 - 1.727	
2.707	Bà VU-THI-THUOC, buôn bán ở phố hàng Đậu, Hanoi.	1.000\$00
6.804/2	Bà NGUYEN-THI-HIEU, bán Thịt bò ở phố Thị-Chung, Bacninh.	200.00
	M. TRUONG-THANH-HUNG, Sadec.	200.00
16.959	M. TRAN-VAN-CANH, Thư-ký ở Tòa-án, Saigon.	200.00
18.995	M. NGUYEN-HUU-BINH, tài-xế ở Liên-thanh et Cie, phố cửa Bac, Hanoi.	200.00
23.717	Bà PHAM-DUC-DAU, ở Phủ-Liên, Kiên-an.	200.00
26.082	M. LORI-HOLARY, đồn-diên ở Pleiku (Laos) (P.U.)	298.00
30.641	M. NGO-DINH-TUC, buôn-bán Quang-Yên	200.00
38.842	Bà HONG-THI-LOC, 40 phố Tổng-Độc Phương, Cho-Lon.	200.00
43.138	M. Jean FAUVEL, 12-bis Amiral Beaumont Haiphong	200.00
46.727	Phiếu này chưa phát hành.	
	Lần mở thứ ba : khởi phải đóng tiền thắng Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ nhất, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ hai	Cột thứ nhất Cột thứ hai
5.369/B	M. NGUYEN-VAN-MEO, giáo-học trường Pétrus-Ky Saigon	500\$00 278.50
6.826	M. Eugène Le BRIS Thanh-tra nha Học-chánh Huế (P.U.)	1000.00 1.440.00
17.245	M. NGUYEN-DUY-LANG, Sở Lục-lộ Thai-Nguyên.	200.00 108.60
23.737	M. LE-PHAN, linh-lệ Phủ Anh-son Đồ-lương, Vinh.	200.00 107.20
35.119	Père THIEN, hưu-tri, Phủ Anh-son Đồ-lương, Vinh.	200.00 104.40
38.094	M. Georges LARTIGUE, nha Thương-chính, Haiphong	200.00 102.80
43.963	M. NGUYEN-BA, sở Thương-chính, Tourane.	200.00 100.40
46.770	Phiếu này chưa phát hành	

Những kỳ xổ số sau định vào ngày 29 Avril 1936, hồi 9 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở số 32 phố Tràng-Tiền Hanoi

Hai cái nhiều người đại lý có đảm bảo chắc chắn

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-tường-Tam